

resurse spirituale

Nr. 58 - 2025

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

PROVOCĂRILE SLUJIRII

Povestea celor doi împărați
George P. Wood | 3

8gtSlujirea și tulburarea bipolară
Brittany Jones | 4

Înfruntarea furtunii
Warren și Tiara Curry | 7

Gata cu favoritismele
Kayla Pierce | 10

Cum să predici într-o adunare divizată
Matthew D. Kim și Paul A. Hoffman | 13

Dizabilitatea în slujire
George P. Wood | 19

Dizabilitate și ucenicie
Joanna French | 21

Semănând într-un pământ bun
J. J. Vasquez | 24

Mărturiile
John Van Pay | 27

Copii conectați la Scriptură
Katie Maciel | 30

Cea mai mare provocare în slujire
Josh Welborn | 33

Rugăciunea
Al Toledo | 36

Prezența rodului Duhului în conducere
Stephen Blandino | 39

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

www.liferomania.ro

BIBLIA DE STUDIU
pentru
O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

Povestea celor doi împărați

de George P. Wood

Punctul culminant al cuvântării lui Petru în Ziua Cincizecimii a constat într-o mărturisire plină de îndrăzneală: „Să știe bine deci toată Casa lui Israel”, a declarat el, „că Dumnezeu L-a făcut Domn și Cristos pe acest Isus, pe Care L-ați răstignit voi” (Fapte 2:36).

Mărturisirea sa contrazice în mod tranșant mărturisirea conducătorilor preoților: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar” (Ioan 19:15).

Aceste două mărturisiri redau două evanghelii total diferite. Prima se concentrează asupra lui Isus, care a împlinit promisiunile lui Dumnezeu față de poporul Israel în clipa în care S-a întrupat și a devenit Împăratul lor. A doua are în centru o ființă umană care a ajuns la putere prin intermediul unor intrigi lipsite de scrupule.

**Cezar s-a făcut împărat
trimițându-și rivalii la cruce.
Cristos S-a făcut Împărat
ducându-se la cruce
pentru dușmanii Săi.**

Cezar s-a făcut împărat trimițându-și rivalii la cruce. Cristos S-a făcut Împărat ducându-Se la cruce pentru dușmanii Săi. El a zis: „Fiul Omului a venit nu ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20:28). Cezar a venit ca să fie slujit.

Nimeni nu-l mai laudă astăzi pe Cezar. Echivalentul contemporan al Cezarului este Sinele independent. Astăzi, toți oamenii sunt suverani. Mărturisirea vremii noastre este „clientul nostru, stăpânul nostru”.

În practică, asta înseamnă că putem dobândi tot ceea ce ne dorim – bani, sex și putere – fără vreun obstacol moral, în afara consimțământului. Societatea modernă este impregnată de această mentalitate consumeristă în esență. Așa se explică reconsiderarea valorilor, care preamărește răul evaluându-l drept bine, mai cu seamă în ceea ce privește dorința și exprimarea sexuală.

Cristos, însă, ne restricționează toate dorințele. El detronează banii: „Este mai fericit să dai decât să primești” (Fapte 20:35), detronează sexul: „Căci atunci când învie dintre cei morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii din Ceruri” (Marcu 12:25), detronează puterea: „Eu însă sunt între voi precum Cel Care slujește” (Luca 22:27).

Aceste afirmații făcute de Isus nu denotă faptul că El este împotriva banilor, sexului sau a puterii. Și banii, și sexul, și puterea sunt bune dacă sunt folosite în limitele stabilite de Dumnezeu. Din perspectiva Evangheliei, întrebuintarea lor trebuie să asigure viața celorlalți – a săracilor, a urmașilor noștri și a celor vulnerabili. Din perspectivă egocentrică, însă, singurul scop al acestora este îmbunătățirea propriei vieți.

Așadar, întrebarea fundamentală care se pune este: Cristos sau Cezar? Cristos sau Sinele? Istoria este povestea celor doi împărați, consemnarea luptei dintre două evanghelii. Și numai una poate fi adevărată.

Căci, după cum a spus Isus: „Oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața, de dragul Meu, o va găsi” (Matei 16:25).

George P. Wood este redactor șef al revistei *Influence*.

SLUJIREA ȘI TULBURAREA BIPOLARĂ

Pot
tulburarea
bipolară
și
slujirea
să
coexiste?

**de Brittany
Jones**

Dumnezeu are un plan pentru viața ta. Lucrurile nu vor fi mereu la fel.”

„În calitate de slujitoare, am spus și eu de o grămadă de ori cuvintele acestea. Totuși, acest crâmpeli de asigurare plină de speranță a căpătat o semnificație nouă pentru mine în 2019. La vremea aceea, mă confruntam cu o tulburare de alimentație debilitantă și cu probleme de sănătate mintală, răstimp în care eram silită să le slujesc săptămânal membrilor bisericii noastre.

Scopul îmi părea o idee vagă. Trăiam și slujeam din inerție. Cu toate acestea, mă agățam cu disperare de promisiunea că Dumnezeu lucrează în viața mea.

Nu era prima mea confruntare cu propria-mi fragilitate. La momentul când am fost diagnosticată cu tulburare bipolară – cu câțiva ani înainte – am simțit că credința mi se zdruncină din temelii. Am presupus atunci că această boală mă descalifică din slujire. Știam că Dumnezeu mă chemase, dar credeam că slujitorii bisericii trebuie să fie întregi la minte.

Nimeni din biserică nu este încântat să audă despre un asemenea diagnostic. Auzisem pastori spunând că problemele de sănătate mintală sunt probleme lumești care ar dispărea dacă credincioșii și-ar consolida credința.

Știam că Dumnezeu mă chemase, dar credeam că slujitorii bisericii trebuie să fie întregi la minte.

Mi-a trecut prin minte să nu spun nimănui despre situația mea. Așa că am tăcut în privința realității mele până când izolarea și rușinea au început să mă sufoc.

În cele din urmă a trebuit să recunosc adevărul, să apelez la medici, să mă supun călăuzirii pline de dragoste a mentorilor mei și să-mi folosesc vocea pentru a-mi regăsi libertatea.

De atunci, nu mai ascund față de nimeni faptul că sufăr de tulburare bipolară și că am urmat tratament pentru a scăpa de tulburarea de alimentație. Refuz să mai port, ca altă dată, povara rușinii și a vinovăției. În schimb, caut să-mi îndeplinesc chemarea, știind că Dumnezeu se folosește de povestea vieții mele ca să-i ajute pe alții.

Pe parcursul acestui periplu, am învățat câteva lecții importante în slujire.

Primește har

Acordă-ți și ție același har pe care-l acorzi membrilor din biserică ta.

Inițial, mi-am impus să merg înainte prin orice mijloace. În zilele în care abia puteam să mă ridic din pat, mă forțam să simulez slujirea. Credeam că orice altceva L-ar pune pe Dumnezeu într-o lumină negativă.

Majoritatea celor ce mă cunoșteau habar nu aveau cu ce mă confrunt. Între timp, faptul că îmi forțam limitele a

declanșat în mine o presiune psihică și emoțională și mai puternică.

Astăzi știu că nu Dumnezeu mă priva de har, ci eu. El nu le-a cerut niciodată slujitorilor să se prefacă că totul este bine. Dimpotrivă, Domnul a zis: „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12:9).

Într-un final, am acceptat adevărul că Dumnezeu îmi dă har și mie – nu doar enoriașilor pe care îi slujeam, ci mie în toată frângerea mea.

Dacă ai lupte, nu le tăinui. Nu te ascunde în spatele slujirii sau a unui zâmbet fals. Recunoaște că ai nevoie de ajutor.

Este ok să nu fii ok, însă nu trebuie să rămâi în starea aceea. Fă primul pas acceptând harul lui Dumnezeu pentru tine.

Fii sincer

Sinceritatea sporește eficiența slujirii. Mi-am dat seama că puteam începe procesul plantării bisericii împreună cu soțul meu dintr-o postură de izolare sau îmi puteam împărtăși povestea de la bun început.

Eram pregătită să las secretele și singurătatea în urmă. Așadar, în preajma Crăciunului din 2017, am pășit în fața noii noastre biserici și le-am împărtășit fraților și surorilor diagnosticul meu. A fost prima oară când am vorbit în public despre problema mea psihică. Mă apuca groaza când îmi imaginam cum vor reacționa cei din biserică.

Spre surpriza mea, frații și surorile s-au dovedit plini de har. Unii mi-au mulțumit pentru că am rupt tăcerea asupra unui subiect considerat adesea tabu în cercurile bisericesti. Alții mi-au zis că este o ușurare să știe că și un slujitor se confruntă cu aceleași probleme ca ei.

Mărturisirea care credeam că o să provoace gânduri de judecată și condamnare a lucrat la eliberarea multora. Curajul de a fi vulnerabilă în ciuda disconfortului pe care mi l-a creat le-a oferit membrilor noștri șansa de a fi la fel de vulnerabili.

Nu-i înțelept să împărtășești toate detaliile vieții tale private. Roagă-te lui Dumnezeu să-ți dea călăuzire ca să știi cât de multe să divulgi.

Slujitorii se tem adesea că-și vor pierde credibilitatea dacă sunt prea sinceri în recunoașterea problemelor pe care le au cu depresia sau anxietatea. Cu toate acestea, eu cred că ceea ce-i dă mai multă credibilitate unui slujitor și îi ajută pe membrii să se raporteze la el este tocmai sinceritatea.

A fi eu însumi mi-a dat șansa să dovedesc dependența mea zilnică de Dumnezeu. Transparența nu doar că îmi oferă mie libertate, dar le oferă și altora șansa să privească în viața mea. Ei pot să vadă suferințele și coborâșurile mele, precum și credința care mă susține. Pot, de asemenea, să vadă ce avantaje are să te bizui pe Duhul Sfânt, să mergi la consiliere și să faci ceea ce este necesar ca să-ți păstrezi mintea întregă și sănătoasă.

Nu-ți fie teamă de vulnerabilitate. Acceptă provocarea ei. Am câștigat încrederea celorlalți prin faptul că mi-am permis să fiu vulnerabilă, lucru care mi-a oferit oportunități de slujire pe care probabil că nu le-aș fi avut în alte circumstanțe. Niciodată n-aș fi putut anticipa modul în care Dumnezeu se va folosi de viața și mărturia mea pentru Împărăția Lui.

Fii liniștit

Psalmul 46:10 spune astfel: „Linișteți-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu” (BTF2015).

Isus ne-a oferit un exemplu a ceea ce înseamnă să fim liniștiți. El Și-a făcut timp în mod regulat să se odihnească, să-și reîncarce bateriile și să se întrezeze. Și a făcut lucrul acesta petrecând timp în rugăciune și părtășie cu Tatăl.

Noi trebuie să urmăm exemplul Lui.

Transparența nu doar că
îmi oferă mie libertate,
dar le oferă și altora șansa
să privească în viața mea.
Ei pot să vadă suișurile și
coborâșurile mele, precum
și credința care mă susține.

Am învățat pe pielea mea că dacă nu mă îngrijesc de mine și de sufletul meu, capacitatea de a-i iubi și de a mă îngriji de oamenii pe care Dumnezeu m-a chemat să-i slujesc, pălește. Cu alte cuvinte, sănătatea mea spirituală și psihică este prioritară în slujire.

Încredințează-I lui Dumnezeu îngrijorările tale și El se va îngriji de tine (1 Petru 5:7). Petrece timp în prezența Lui în mod constant. Roagă-te prin Duhul. Cugetă la promisiunile Scripturii. Fă-ți un jurnal de rugăciune și meditație.

Isus a zis: „Veniți la Mine, toți cei oboșiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

Deprinde-te să fi recunoscător

Boala psihică și slujirea pot să coexiste. De altminteri, ceea ce credeam cândva că mă va împiedica să-mi urmăresc năzuințele și să-mi realizez scopul este tocmai lucrul de care Dumnezeu se folosește pentru a-i ajuta pe mulți semeni ai mei.

Cea mai importantă lecție pe care am învățat-o în calitate de slujitoare cu afecțiuni psihice este că boala nu mă definește. Mă bizui în întregime pe lucrarea pe care o face Dumnezeu în mine și lucrez alături de El la miracolul pe care vreau să-l văd împlinindu-se în propria-mi viață. Fac apel la toate instrumentele necesare de care am nevoie pentru a fi sănătoasă și eficientă și am încredere că Dumnezeu va face ceea ce eu nu pot.

Dacă te confrunți și tu cu probleme psihice, te încurajez să lupți pentru tine, să ceri ajutor și să ai încredere în Dumnezeu că El va lucra în și prin circumstanțele în care te găsești.

Lui Dumnezeu nu-i pară rău de darul și de chemarea făcută (Romani 11:29). El dorește să intervină în situația ta și să-ți ofere compasiune, putere și credință ca să poți să le slujești celor încredințați ție.

Brittany Jones este co-pastor la Motivation Church (Adunările lui Dumnezeu) din Richmond, VA.

CUM SĂ VORBEȘTI CU ADOLESCENȚII DESPRE SEXUALITATE

» Dr. BETH ROBINSON & Dr. LATAYNE C. SCOTT

Cum să vorbești cu adolescenții despre sexualitate te va ajuta să înțelegi lumea adolescentului și îți va oferi strategii eficiente în mijlocul presiunilor culturale. Dr. Robinson și dr. Scott oferă informații științifice și biblice despre fluiditatea de gen, tipuri de intimitate, pericolele online, stabilirea limitelor și multe altele. Pe parcursul ei, cartea oferă soluții practice care te ajută să începi o discuție și îndrumare înțeleaptă.

Nu lăsa lipsa de conștientizare să te împiedice să porți discuții vitale. Învăță cum să vorbești cu adolescentul tău informat și încrezător, îndrumându-l către un viitor sexual sănătos.

212 p. • 14 x 20.5 cm

Înfruntarea furtunii

Poți să-ți păstrezi căsnicia sănătoasă în ciuda slujirii solicitante?

de Warren și Tiara Curry

În vara anului 2009 ne-am mutat din Wisconsin în Ohio pentru a planta biserica pe care o păstorim astăzi. Știam că Dumnezeu ne-a chemat la asta, însă mutarea a fost una dintre cele mai dificile experiențe prin care am trecut ca soți.

În primul rând, dificultatea a fost de natură emoțională, ținând cont că a trebuit să ne părăsim familia și prietenii pentru a ne muta într-un oraș unde nu cunoșteam practic pe nimeni.

Apoi mai era și presiunea financiară. Am plecat de la un venit de \$100.000 la un venit de circa \$20.000. Peste noapte,

la întâlnirile noastre romantice a trebuit să ne mulțumim cu fast-food fiindcă nu ne puteam permite altceva. La un moment dat, am început să livrăm ziare pentru a ne suplimenta bugetul.

Mutarea, stresul și lupta de a ne păstra pe linia de plutire ne-a epuizat trupește.

Provocările de felul acesta pot supune testului chiar și cele mai sănătoase relații. Ne-am pus încrederea în Dumnezeu că El va lucra spre binele nostru și spre slava Lui, recunoscând în

același timp că era datoria noastră să ne consolidăm căsnicia ca să nu ne prăbușim sub povara experiențelor prin care treceam.

În toial acestei perioade dificile, ne-am reorientat asupra principiilor de viață elementare. Privind în urmă, ne-am dat seama că sunt unele aspecte care ne-au ajutat să navigăm prin furtunile vieții și ale slujirii împreună și care sunt esențiale pentru orice căsnicie – și în vremuri bune, și în vremuri rele.

**Nu lăsa slujirea
să te copleșească
în așa măsură încât să nu-ți faci
timp pentru Dumnezeu
care te-a chemat și
pentru partenerul de viață
pe care ți l-a dăruit.**

Comunicarea

Aspectul acesta este vital pentru sănătatea tuturor relațiilor. În momentele dificile este foarte important să vorbești despre gândurile, sentimentele, frustrările, dorințele și nevoile voastre. În felul acesta amândoi veți ști cum să vă susțineți, să vă încurajați și să vă rugați mai bine unul pentru celălalt.

Citirea gândurilor cuiva nu este un dar al Duhului Sfânt. Dacă vrei ca tovarășul de viață să afle ce se petrece în mintea și în inima ta, trebuie să fii dispus să te deschizi.

A-ți exprima sentimentele nu este o treabă ușoară întotdeauna, dar este importantă întotdeauna. Găsește-ți un moment și un loc în care să te simți confortabil pentru a discuta despre ele. Lucrul acesta îl poți face seara înainte de culcare, după ce ați pus copiii în pat, sau prin intermediul unei scrisori scrise de mână.

Asigură-te că amândoi sunteți implicați în comunicare. Ascultați-vă unul pe altul cu atenție și respect în tot ceea ce aveți de spus.

Intimitatea

Intimitatea – cu Isus și cu tovarășul tău de viață – este vitală pentru o căsnicie sănătoasă. Caută să cultivi rugăciunea, închinarea și studiul biblic pentru a păstra o atmosferă spirituală plină de viață în căminul vostru. Practică aceste discipline spirituale individual, în cuplu și ca familie. În felul acesta îți vei clădi casa pe o temelie solidă care va rezista chiar și în cele mai aprige furtuni.

Isus a zis: „Oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face va fi asemănat cu un om înțelept, care și-a construit casa pe stâncă. S-a revărsat ploaia, au venit râurile, au suflat

vânturile și au izbit în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că temelia îi fusese pusă pe stâncă” (Matei 7:24-25).

Intimitatea cu tovarășul tău de viață trece dincolo de actul conjugal (deși acesta nu trebuie să lipsească din relație). Descoperiți ce vă apropie mai mult unul de altul la nivel profund sufletesc.

Nouă ne place să facem călătorii lungi cu mașina în timpul cărora povestim, râdem, cântăm, admirăm priveliștea, dăm o raită prin piețele fermierilor, ne rugăm, stăm în tăcere și visăm. Diminețile de sâmbătă sunt momentul consacrat călătoriilor. Ele fac minuni și ne înviorază sufletele.

Interacțiunile de genul acesta păstrează flacăra romantismului aprinsă chiar și atunci când zarea noastră e întunecată, iar vântul urlă cu putere.

Nu lăsa slujirea să te copleșească în așa măsură încât să nu-ți faci timp pentru Dumnezeu care te-a chemat și pentru partenerul de viață pe care ți l-a dăruit.

Compromisul

Concesiile sunt necesare uneori, mai ales în vremuri de criză. Când căsnicia devine prea unilaterală sau slujirea este pusă mereu pe primul loc, relația are de suferit.

În martie 2014, numai ce ne întorseserăm acasă de la spital după nașterea celui de-al șaselea copil al nostru, când am aflat că odrasla de nouă luni a vecinilor noștri s-a înecat și a murit.

Știind că slujeam ca pastori, aceștia au început să apeleze la noi pentru sfaturi. Date fiind circumstanțele unice în care

ne aflam, cu această ocazie am permis slujirii să ocupe din timpul nostru prețios consacrat familiei. Prietenii și rudele ne-au sărit în ajutor ca să putem face acest compromis.

În multe alte ipostaze, am limitat solicitările slujirii ca se ne putem concentra asupra vieții de familie. Credem că lucrul acesta este vital. Chiar și Isus obișnuia să Se retragă din mulțime ca să fie singur, încurajându-i prin exemplul Său pe ucenici să facă la fel (Marcu 6:31; Luca 9:10).

Înțelegerea

Caută să cunoști și să înțelegi nevoile tovarășului tău de viață. Proverbe 24:3 spune: „Prin înțelepciune este construită o casă și prin pricepere este consolidată.”

Timpul de calitate petrecut împreună a fost mereu esențial pentru noi. Având o familie numeroasă și o biserică în creștere, agendele noastre se umpleau repede. Cu toate

**Poți avea o căsnicie sănătoasă și
trainică în același timp în care poți
avea o slujire sănătoasă și trainică.
În ciuda furtunilor care vin, nu-i
nevoie să-ți sacrifici slujirea pentru
familie și familia pentru slujire.**

acestea, am ajuns să înțelegem că timpul petrecut împreună este prea important pentru a-l neglija. Așadar, ne programăm întâlniri în doi în mod regulat, excursii ocazionale la sfârșit de săptămână și vacanțe de familie în fiecare an.

Timpul petrecut împreună nu trebuie să fie costisitor. Scopul este să ne consolidăm relația, să ne construim amintiri și să aprofundăm înțelegerea între noi.

Tot la câțiva ani, ne luăm un concediu de șase săptămâni ca să ne concentrăm doar asupra sănătății căsniciei și sufletelor noastre. În timpul acesta ne evaluăm relația, ne conectăm la nivel mai profund și discutăm schimbările care trebuie să le facem.

Galateni 6:2 spune: „Purtați-vă poverile unii altora.” Amândoi am descoperit că poverile devin într-adevăr mai ușoare când le purtăm împreună. Înțelegerea ne ajută să facem lucrul acesta.

Asigură-te în permanență de sănătatea căsniciei tale. Caută să afli ce poveri grele poartă tovarășul tău de viață ca să-l poți ajuta să le ducă.

Dragostea

Dragostea nu este doar un sentiment. Ea presupune acțiune. Ca să ne arătăm dragostea unul față de celălalt trebuie să luăm decizii conștiente în sensul acesta.

Gesturile mărunte pot influența în mare măsură sentimentul de prețuire și apreciere pe care-l simte tovarășul de viață.

Dragostea o poți exprima prin complimente și susținere. Un mesaj sau o felicitare neașteptată, scrisă de mână, poate clădi încrederea tovarășului tău de viață și-i poate oferi un sentiment de siguranță, mai cu seamă după o săptămână solicitantă în slujire.

Afecțiunea o mai poți exprima prin gesturi mărunte și spontane. Planifică o întâlnire romantică în mijlocul săptămânii. Trimite-i flori. Cumpără bilete la un concert la care tânjea să participe. Fă tot ce poți ca să-ți asiguri tovarășul de viață că te gândești în permanență la el.

Povești tragice despre destrămarea căsniciilor din cauza solicitărilor slujirii am auzit cu toții. Povestea ta, însă, nu trebuie să fie tragică. Poți avea o căsnicie sănătoasă și trainică în același timp în care poți avea o slujire sănătoasă și trainică. În ciuda furtunilor care vin, nu-i nevoie să-ți sacrifici slujirea pentru familie și familia pentru slujire.

Căsnicia nu devine înfloritoare de la sine. Ea necesită investiție constantă de timp, atenție și afecțiune.

Slujitorii știu cât de importantă este grija față de semeni. Numai că uneori aceștia uită să manifeste aceeași grijă față de căsnicia lor. Așa ceva nu trebuie să se întâmple.

Tovarășul de viață este o binecuvântare, un partener și un aliat și în vremuri bune, și în vremuri rele. Eclesiastul 4:9-12 spune: „Mai bine doi decât unul, pentru că doi obțin o plată mai bună pentru munca lor. Căci, dacă vor cădea, unul dintre ei îl va ridica pe prietenul său. Dar vai de cel care cade și nu există altul care să-l ridice! Tot astfel, dacă doi merg la culcare împreună, se încălzesc unul pe altul, dar dacă cineva este singur, cum se va încălzi? Tot astfel, dacă pe unul singur îl atacă cineva, doi pot să i se împotrivescă, iar funia împletită în trei nu este ruptă ușor.”

Clădește-ți căsnicia pe temelia trainică a dragostei și credinței. Și în felul acesta, în ciuda furtunilor care se vor ivi, ca soți veți fi mai bine echipați pentru a le înfrunta împreună.

Warren și Tiara Curry sunt pastorii fondatori ai *Life Changers Church* (Adunările lui Dumnezeu) din Fairfield, Ohio, o suburbie a orașului Cincinnati.

Gata cu favoritismele

Cum să slujești fără părtinire

de Kayla Pierce

Este alarmant de ușor să faci părtinire în slujire. Orice interacțiune cu oamenii este o ocazie de a face părtinire.

Părtinirea este tendința de a favoriza o persoană sau un grup în detrimentul altei persoane sau unui alt grup. Părtinirile se regăsesc în păreri (prejudecăți) sau în atitudini (discriminări). Poate fi complicat să nu acorzi tratament preferențial de vreme ce părtinirile apar în mod subconștient.

Oamenii sunt înclinați spre a face părtinire. Creierul nostru dobândește și aplică cunoștințele în timp record, efectuând până la o mie de operațiuni elementare pe secundă. Într-o lume complexă, adesea recurgem la scurtături mentale. Recepționăm ipoteze incorecte și exagerate despre diferite grupuri sociale – deseori din auzite – și le aplicăm la nivelul indivizilor. Aceste scurtături devin stereotipuri.

Această problemă este etică și morală. În definitiv, Scriptura ne învață că lui Dumnezeu nu-I place să facem

părtinire. În Iacov 2:9 scrie: „Dacă favorizați pe cineva, comiteți un păcat.”

Așadar, ce putem face ca să eliminăm părtinirea din viețile și slujirea noastră?

Confruntă-ți prejudecățile

Subiectul în sine este stânjenitor. Oamenii intră în defensivă sau devin dezaprobatori de îndată ce le sugerezi că sunt părtinitori. Cu toate acestea, nu putem aborda o problemă pe care nu suntem dispuși să o recunoaștem.

Creștinii nu sunt scutiți de atitudini greșite. Apostolul Petru a umblat cu Isus, a fost botezat cu Duhul Sfânt și a contribuit la înființarea Bisericii Primare. Și totuși, acest erou al credinței a avut probleme cu părtinirea.

Întâi ce a scris Pavel cu privire la el în Galateni 2:11: „Însă când a venit Chifa [Petru] în Antiohia, m-am împotrivit

lui pe față, pentru că era de condamnat.” Petru nu stătea cu neamurile la masă atunci când avea în preajmă și iudei. Gesturile sale discriminatorii i-au influențat negativ și pe alții, inclusiv pe Barnabas (versetul 13).

Se pare că în relațiile sale cu neamurile, Petru avea unele prejudecăți care i se inoculasera încă din copilărie în minte. Atitudinea sa a dat naștere la discriminare, motiv pentru care Pavel s-a văzut nevoit să-l înfrunte.

Dacă Petru a fost susceptibil la prejudecată și discriminare, n-ar trebui să pretindem că noi suntem mai buni decât el.

C o n f r u n t a r e a propriilor prejudecăți poate fi stânjenitoare, mai ales când altcineva îți atrage atenția asupra lor. Cel mai bun mod de a reacționa la atenționările altora este smerenia însoțită de pocăință. Îndreaptă problema cu cei pe care i-ai rănit și roagă-L pe Dumnezeu să-ți schimbe inima.

Dezvoltă-ți sensibilitatea cu privire la prejudecăți

Părtinirea poate îmbrăca diverse forme, precum discriminarea pe motiv de rasă, de sex sau de vârstă. Discriminarea pe motiv de clasă socială este o altă problemă universală pe care n-o putem ignora. În epistola sa, Iacov se adresează fraților care făceau discriminare între cei bogați și cei săraci: „Frații mei, să nu vă trăiți viața de credință în Domnul nostru Isus Cristos, Domnul gloriei, favorizând pe cineva. Căci, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur, într-o haină strălucitoare, și

intră și un sărac, îmbrăcat într-o haină murdară, iar voi îi dați atenție celui ce poartă haina strălucitoare și-i spuneți: «Tu așază-te aici, pe locul acesta bun!», pe când celui sărac îi spuneți: «Tu stai acolo!» sau «Așază-te lângă scăunașul meu!», oare n-ați făcut voi deosebire în voi înșivă și n-ați devenit voi judecători cu gânduri rele?» (2:1-4)

Genul acesta de părtinire se poate manifesta în moduri mult mai subtile. De pildă, atunci când ai nevoie de lideri într-o echipă, se întâmplă să apelezi prima oară la frații mai înstăriți din biserică? Sau, atunci când vrei să încredințezi sarcini mai puțin plăcute precum curățenia după desfășurarea unui eveniment, ești mai tentat să recrutezi credincioși din rândul clasei muncitoare?

Atât în deciziile mărunte cât și în cele mari, fă-ți timp să te rogi și să te gândești în ce mod poate părtinirea să-ți afecteze gândirea. Asigură-te că acționezi la îndemnul Duhului Sfânt, nu pe baza unor presupuneri nedrepte.

Debarasează-te de stereotipuri

Dumnezeu îi vede pe oameni ca indivizi, nu ca stereotipuri. Așa s-ar cădea să-i vedem și noi.

Stereotipurile nu se încadrează în mesajului Evangheliei. Chiar Pavel a spus la un moment dat: „Nu mai este nici iudei, nici grec; nu mai este nici sclav, nici om liber; nu mai este nici bărbat, nici femeie, pentru că voi toți sunteți una în Cristos Isus” (Galateni 3:28).

Totuși, asta nu înseamnă că este ușor să te debarasezi de tendința de a face părtinire. Demontarea

Dacă Petru a fost susceptibil la prejudecată și discriminare, n-ar trebui să pretindem că noi suntem mai buni decât el.

stereotipurilor poate fi un efort de-o viață care necesită evaluare și rugăciune în permanență.

Cel mai bun mod de a scăpa de stereotipuri este să le înfrunți direct. De pildă, gândește-te la stereotipurile comune despre oameni de diferite generații (adolescenți, tineri, adulți etc). Apoi gândește-te la indivizii care nu se încadrează în aceste stereotipuri, fie că sunt prieteni sau personalități influente. Te-ar putea ajuta să faci o listă cu oamenii care sfidează stereotipurile sau chiar să decupezi articole despre ei din ziare și reviste. Pentru a contracara stereotipul tinerilor egocentrice, bunăoară, caută exemple de tineri care dau dovadă de bunătate sau eroism. Exercițiul acesta te va ajuta să-ți corectezi propria atitudine și-ți va oferi exemple pozitive pe care să le scoți în evidență atunci când contești presupunerile altcuiva.

Acceptă diversitatea

Când toate persoanele din cercul tău social sunt la fel ca tine, probabil că nu vei avea prilejul să-ți evaluezi gradul de părtinire. Intră tot mai mult în contact cu oameni care provin din contexte diferite și care au perspective diferite.

Impune-ți să cauți a cunoaște tot felul de oameni. Ascultă-le experiențele și încearcă să-ți imaginezi cum este viața lor. În psihologie, această strategie se numește perceperea realității prin ochii celuilalt, strategie care a dovedit că scade tendința oamenilor de a face părtinire.

Acceptarea diversității este esențială pentru împlinirea Marii Trimiteri. Chemarea noastră este să ieșim din sfera noastră de confort și să facem ucenici din toate neamurile.

În Ioan 4 avem un exemplu în care Isus a ieșit din zona Sa de confort ca să-i slujească unei samaritene. Pe lângă faptul că era femeie, mai făcea parte și dintr-un grup foarte stigmatizat. Discuția lor însă a dus la convertirea multora dintre samariteni (versetul 39).

Fii corect

Evaluează-ți obiceiurile privitoare la angajare și compensație.

În Proverbe 20:10 scrie: „Greutățile diferite și măsurile duble sunt ambele o urâciune înaintea Domnului.” Totuși, când e vorba de salarii și bonusuri, balanța înclină de cele mai multe ori în favoarea unora în detrimentul celorlalți. Se

întâmplă ca femeile din echipa ta de slujire să fie mai prost plătite decât colegii lor bărbați? Dacă da, este posibil ca efectele insidioase ale prejudecăților de gen să se fi strecurat și în practicile tale de angajare sau de evaluare a performanței.

Situațiile familiale pot genera și ele tratament preferențial. Potrivit unui studiu realizat de Shelley Correll în colaborare cu colegii ei, publicat în *American Journal of Sociology*, mamele sunt deseori mai prost plătite decât femeile fără copii. Prin contrast cu ele, tații sunt mai bine plătiți decât bărbații fără copii.

Cu alte cuvinte, există un standard dublu în ce privește calitatea de părinte și compensația, chiar și atunci când munca depusă este aceeași. Există acest standard dublu și în biserica în care slujești? Verifică și vezi.

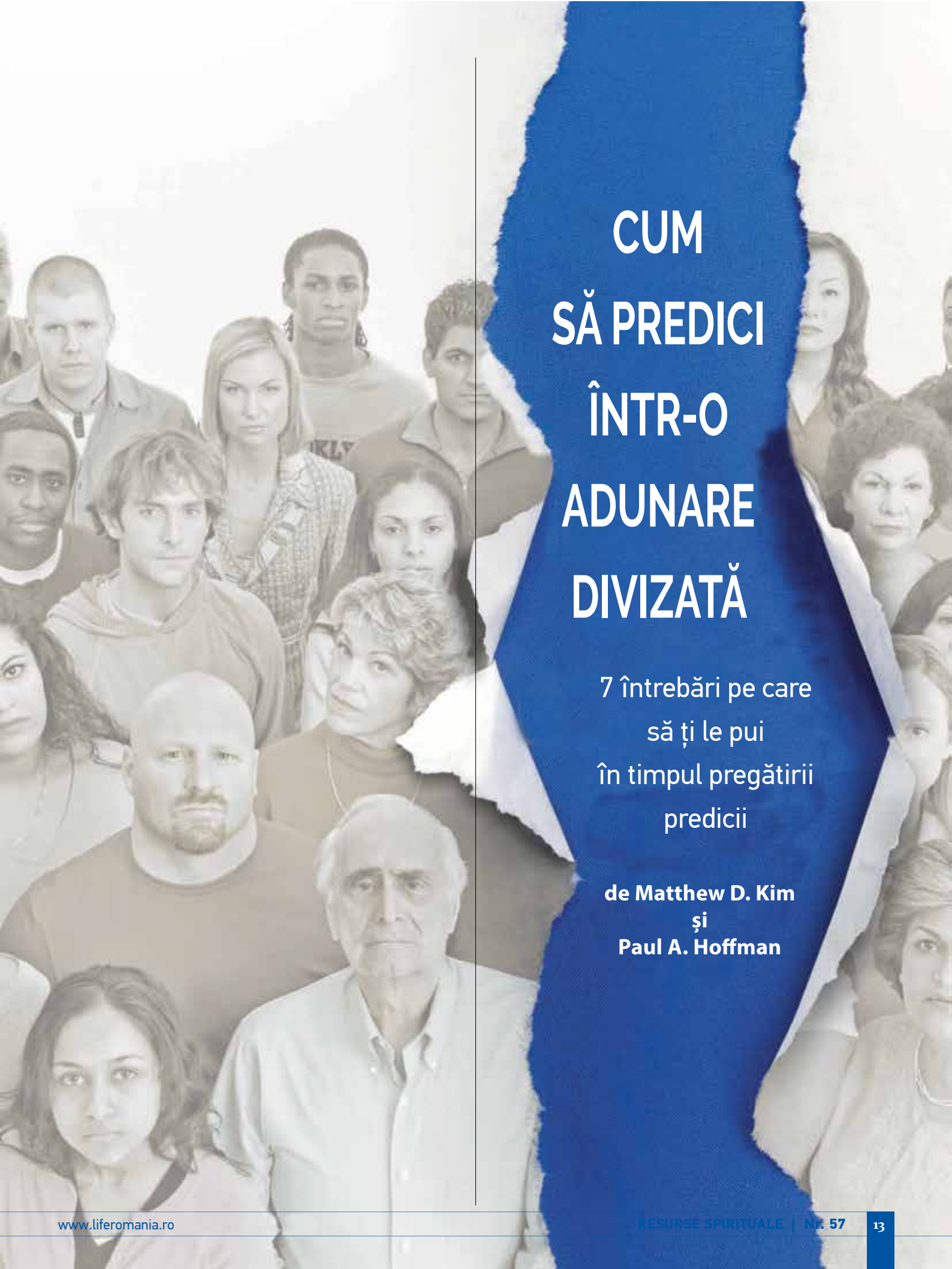
Angajarea este un alt domeniu în care pot apărea părtiniri. Când trebuie să-ți lărgești echipa, împotrivește-te nevoii de a alege în funcție de starea civilă a unei persoane. Dacă realizezi că apelezi la filtre, confruntă-ți prejudecățile. Presupui că poți angaja o persoană necăsătorită pe bani mai puțini decât pe una căsătorită? Sau crezi că o persoană necăsătorită are lipsuri într-o anumită privință?

Apostolul Pavel a fost necăsătorit. Cu toate acestea, conducătorii bisericilor fac presupuneri eronate uneori în privința slujitorilor necăsătoriți. Nu lăsa părtinirea să-ți răpească șansa de a angaja un om minunat care poate contribui la schimbarea lumii.

În Romani 12:2 scrie astfel: „... lăsați-vă transformați prin înnoirea minții voastre.” Prin disciplină și încredere în călăuzirea Duhului Sfânt putem să ne debarasăm de prejudecăți, să renunțăm la favoritisme și să fim mai eficienți și inclusivști în slujire.

Kayla Pierce, Ph.D., este psihologă socială, consultantă în slujire și fost pastor de copii.

CUM SĂ PREDICI ÎNTR-O ADUNARE DIVIZATĂ

7 întrebări pe care
să ți le pui
în timpul pregătirii
predicii

de Matthew D. Kim
și
Paul A. Hoffman

Din 1965, de la prima difuzare care s-a bucurat de cea mai mare audiență, discursul prezidențial în fața Congresului privind starea națiunii a devenit un spectacol considerat pe scară largă un balamuc de demagogie, strângeri de mână, ovații, aplauze, din care nu lipsesc huiduielile și protestele vehemente. Atmosfera oscilează între unitate și animozitate.

Ceea ce izbește foarte mult este diviziunea din cadrul Congresului. În mod tradițional, republicanii stau de-o parte, iar democrații de cealaltă parte.

Atmosfera din biserici pare să semene tot mai mult cu cea din Congres. De cele mai multe ori când se uită peste adunare, pastorii observă un sanctuar divizat – enoriașii sunt împărțiți, metaforic și spațial vorbind, pe considerente politice, de rasă, etnie și statut social, printre altele. Situația aceasta frânge inima lui Dumnezeu și pătează mărturia bisericii în fața lumii.

Cum poți predica în așa fel încât să descurajezi diviziunile și să încurajezi împăcarea și unitatea? Adresându-ți șapte întrebări introductive înainte de a urca la amvon, și anume:

1. Întrebarea teologică

Întrebarea teologică este următoarea: Ce spune Scriptura despre împăcare?

Împăcarea este esența Evangheliei și a întregii Scripturi. Așadar, este extrem de important a îndemna oamenii să se împace cu Dumnezeu și unul cu celălalt, pentru că așa poruncește Scriptura.

Toate cele 66 de cărți ale Bibliei cuprind un singur fir narativ, cel al împăcării. Împăcarea poate fi redată în cinci momente: Creator, prima creație, înstrăinarea, reconcilierea și creația finală.

Primele două versete din Geneza 1 Îl introduc pe Dumnezeu Creatorul: „La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol. Peste suprafața adâncului era întuneric, iar Duhul lui Dumnezeu plutea peste fața apelor.”

Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt s-au bucurat din veșnicie de părtășie desăvârșită. Dumnezeu Triunic a vorbit și lumea a luat ființă – „și toate erau foarte bune” (1:31). De fapt, Geneza 1 declară ordinea creată ca fiind „bună” de șapte ori.

Lumea creată era perfectă, curată și plină de armonie. Dar n-a rămas în această stare. În Geneza 3, Adam și Eva s-au

răzvrătit împotriva poruncii lui Dumnezeu, moment în care disfuncția s-a strecurat în relația lor cu Dumnezeu și unul cu celălalt. În Geneza 4 aflăm deja că mânia, conflictul și violența care au apărut în urma neascultării au avut consecințe tragice: „Cain s-a ridicat împotriva lui Abel, fratele său, și l-a ucis” (v. 8).

Toată creația lui Dumnezeu, inclusiv oamenii făcuți după chipul Său, a fost denaturată. Păcatul este rădăcina tuturor năpastelor care ne chinuie astăzi: mândria, răzvrătirea, disfuncția, scindarea, nedreptatea, cruzimea și violența.

Din fericire, povestea nu se termină aici. Dumnezeu a inițiat o misiune de revendicare, reconciliere și reînnoire a tuturor lucrurilor. În Geneza 12:3, El îi face o promisiune lui Avraam, care își va găsi împlinirea până la urmă în întruparea, viața, moartea și învierea lui Isus. Potrivit versetelor 19 și 20 din Coloseni 1, Dumnezeu „a considerat potrivit ca toată plinătatea să locuiască în El [Cristos]. Prin El, Dumnezeu a împăcat toate lucrurile cu Sine... făcând pace prin sângele crucii Lui.”

Dumnezeu dorește să împace și oamenii unii cu alții. Isus a demonstrat lucrul acesta când a dăruit „zidul dușmăniei” dintre evrei și neamuri (Efeseni 2:14). Potrivit explicației lui Pavel, scopul lui Dumnezeu a fost să desființeze „Legea poruncilor, cu regulile ei, pentru a crea din cei doi, în El, un singur om nou, făcând astfel pace, și pentru a-i împăca pe amândoi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit dușmănia” (v. 15-16).

Lucrul acesta ne aduce la ultimul moment: creația finală. Narațiunea răscumpărării se va încheia cu restaurarea Edenului și a cerului nou care va coborî pe pământul cel nou. Atunci împăcarea va fi desăvârșită, iar prosperitatea nu va mai avea sfârșit

Între timp, misiunea bisericii de a-i îndemna pe oameni la împăcare cu Dumnezeu (împăcare pe verticală) se întrepătrunde cu misiunea de a soluționa diviziunea și ostilitatea dintre oameni (împăcare pe orizontală).

Printre „faptele firii pământești” din Galateni 5, Pavel enumeră și „dușmăniile, cearta, invidia, furiile, ambițiile egoiste, neînțelegerile, dezbinările, geloziile” (v. 20-21). „Dar rodul Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, generozitatea, credința, blândețea, stăpânirea de sine” (v. 22-23).

A-i aduna pe oameni laolaltă nu este
întotdeauna la fel de ușor ca a le prezenta
o predică în patru puncte și cu un titlu
captivant.

Ai în biserică probleme cu certurile, idolii și mândria care împiedică misiunea acesteia de a împlini scopurile Împărăției?

În 1 Ioan 4:20 scrie: „Dacă cineva spune: «Îl iubesc pe Dumnezeu», dar își urăște fratele, este un mincinos. Căci, dacă nu-și iubește fratele, pe care l-a văzut, nu-L poate iubi pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut.”

Așadar, înainte să predici, întreabă-te ce are pasajul de spus despre împăcarea pe orizontală și pe verticală.

2. Întrebarea contextuală

Desigur că a-i aduna pe oameni laolaltă nu este întotdeauna la fel de ușor ca a le prezenta o predică în patru puncte și cu un titlu captivant. Conflictele dintre oameni sunt spinoase și complexe. Asta ne duce la întrebarea contextuală: Ce se află în spatele diviziunilor noastre specifice?

Toți cei care vin la biserică au un trecut. Chiar dacă trecutul nu le afectează imediat prezentul, acesta stăruie în mintea, inima și experiențele lor.

Din acest motiv, trebuie să ținem cont de felul în care povestea noastră, contextul din care provin credincioșii și realitatea bisericilor și comunităților noastre pot să influențeze sau să stingherească unitatea.

Experiențele ne modelează atât individual cât și colectiv. Ne afectează imaginea de sine și percepțiile pe care le avem despre alții.

Înainte să predici, gândește-te în ce mod ar fi putut trecutul să contribuie la diviziunile actuale din adunare. Cum au apărut fisurile? Care sunt problemele teologice, de slujire sau socio-culturale care au creat cele mai multe diviziuni în biserică? Au dus ele la dezbinări sau chiar la rupturi?

Să nu uiți, totuși, că istoria ține de perspectivă. Povestea se schimbă adesea în funcție de cel care o relatează, în special când este vorba despre un conflict. De aceea este important să ascuți mai multe perspective, nu doar una singură.

Înainte să le predici credincioșilor, ascultă-i. Ascultă-le povestea de viață, durerile și inimile. Apoi, când te urci la amvon, vei fi mai pregătit să contextualizezi narațiunea biblică a împăcării și să construiești punți ale unității peste problemele care creează dezbinare.

Asta nu înseamnă să pleci urechea la bârfe, să suporti învățături false sau să-i amuzi pe scandalagii. Sursa celor mai multe dezbinări existente în societate și în bisericile noastre este mândria. Citește comentariile la o postare controversată pe rețelele sociale și probabil că vei vedea mai multă aroganță și ranchiună decât smerenie și bunăvoință. Oamenii vor să aibă dreptate și adesea sunt mai dispuși să ia furcile și să se războiască pentru a dovedi că lucrul acesta.

Situația din biserică nu este cu nimic diferită. Creștinii pot ajunge atât de înrădăcinați în căile lor încât își fac idoli din propriile tradiții și păreri care au prea puțin a face cu Scriptura. Certurile legate de stilul de muzică, dezacordurile

cu privire la politică și disputele ușurate din Trupul lui Cristos ne pot abate de la misiunea încredințată de a face ucenici.

Provocarea aceasta nu este deloc nouă. În prima sa epistolă către corinteni, Pavel a simțit nevoia să pledeze pentru încetarea dezbinărilor: „Vă îndemn, fraților, în Numele Domnului nostru Isus Cristos, să aveți toți același fel de vorbire și să nu existe dezbinări între voi, ci să fiți pe deplin uniți în gândire și în scop. Căci, frații mei, am fost anunțat, de către cei ai Cloei, că între voi sunt certuri” (1 Corinteni 1:10-11).

Care era conflictul din biserica din Corint? Pavel nu întârzie să ne spună: „Fiecare dintre voi zice: «Eu sunt al lui Pavel!» sau «Eu sunt al lui Apolos!» sau «Eu sunt al lui Chifa!» sau «Eu sunt al lui Cristos!»” (v. 12).

Dezbinări. Partide. Bisericețe. Certuri. Nevoia de a avea dreptate, chiar în detrimentul răspândirii Evangheliei. Tocmai între ucenicii lui Cristos din Corint. În loc să urmărească „unitatea deplină” pentru care se rugase Isus (Ioan 17:23), membrii bisericii formează partide pe bază de apartenență.

Probabil că înțelegi frustrarea resimțită de Pavel când i-a muștră pe corinteni: „A fost Cristos împărțit? A fost Pavel răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost voi botezați? Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-am botezat pe niciunul dintre voi, în afară de Crispos și Gaius, pentru ca nimeni să nu poată spune că ați fost botezați în numele meu. Da, i-am botezat și pe cei din familia lui Stefanos, dar în afară de aceștia nu știu să mai fi botezat pe altcineva. Căci Cristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia, nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Cristos să fie golită de puterea ei” (1 Corinteni 13-17).

Pavel nu s-a sfiit să le spună verde în față ce dovedeau certurile acestea despre ei. „Încă sunteți firești”, le-a zis el. „Într-adevăr, când între voi există invidie, ceartă și dezbinări, nu sunteți voi firești și nu trăiți voi ca și ceilalți oameni? Atunci când cineva spune: «Eu sunt al lui Pavel!», iar altcineva: «Eu sunt al lui Apolos!», nu sunteți voi ca și ceilalți oameni?” (1 Corinteni 3:3-4).

Cu alte cuvinte, creștinii din Corint se confruntau cu aceleași disfuncții relaționale ca și necredincioșii. Îți sună cunoscut?

Totuși, Pavel le aduce aminte corintenilor de adevărata lor responsabilitate în calitate de mădulare în biserica lui Cristos: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă distruge cineva Templul lui Dumnezeu, îl va distruge și Dumnezeu pe el, pentru că Templul lui Dumnezeu este sfânt. Și acest Templu sunteți voi” (1 Corinteni 3:16-17).

Ai în biserică probleme cu certurile, idolii și mândria, care împiedică misiunea acesteia de a împlini scopurile Împărăției? Care este istoricul și contextul acestor probleme? În cazul în care aveți dezacorduri între voi, admiteți existența lor, discutați despre ele și rugați-vă în privința lor. Apoi încredințați-le Domnului ca o familie, ca să puteți să vă concentrați asupra lucrurilor care contează cel mai mult: cunoașterea și propovăduirea lui „Isus Cristos și pe El răstignit” (1 Corinteni 2:2).

3. Întrebarea personală

Nici slujitorii nu sunt imuni la atitudinile, cuvintele și faptele păcătoase care duc la dezbinare. Din cauza faptului că trăim într-o lume decăzută, însăși Evanghelia ofensează uneori (Matei 13:57; 15:12; Marcu 6:3; Galateni 5:11). Dar asta nu ne dă nouă dreptul să ofensăm în mod inutil. Scriptura ne învață să spunem adevărul în dragoste (Efeseni 4:15).

Iată de ce predicatorii trebuie să analizeze cu atenție întrebarea personală, și anume: Care este starea inimii mele?

Cu toții avem greșelile noastre (Psalmul 19:12). Cu toate acestea, Dumnezeu vrea să ne maturizeze și să ne transforme tot mai mult după chipul și asemănarea lui Cristos (2 Corinteni 3:18).

Psalmul 51, cea mai relevantă rugăciune de penitență din toată Scriptura, ne oferă un model util de restaurare. Psalmistul începe prin a recunoaște măreția caracterului lui Dumnezeu – îndurarea, dragostea și compasiunea Lui (versetele 1 la 6). În același timp, își recunoaște păcătoșenia și nevoia de a primi ajutorul și iertarea lui Dumnezeu (versetele 7 la 15). Iată cum se roagă el: „Șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune înăuntrul meu un duh nou și statornic” (v. 9-10).

Dacă dorești unitate în biserică, roagă-L pe Dumnezeu să descopere păcatul din viața ta care poate genera fisuri în relații. Duhul Sfânt îți poate aduce în atenție domeniile cărora trebuie să le acorzi atenție în mai multe feluri, fie în timpul tău de părtășie, fie prin călăuzirea unui mentor sau consilier creștin.

Corectarea poate veni și din partea persoanei ofensate care îți atrage atenția asupra unui comportament nepotrivit. O glumă nesărată în timpul unei predici sau un comentariu ostil pe rețelele sociale poate împiedica construirea comunității și răspândirea Evangheliei.

Rămâi smerit, cercetează-ți inima, acceptă corecția cu bucurie și caută iertarea lui Dumnezeu și a celor față de care greșești.

Pavel încurajează cercetarea personală și îi îndeamnă pe frați să ia exemplul său în acest sens: „Puneți-vă la încercare pe voi înșivă, ca să vedeți dacă sunteți în credință! Testați-vă pe voi înșivă! Sau nu recunoașteți cu privire la voi înșivă că Isus Cristos este în voi? Doar dacă nu cumva sunteți respinși la test. Sper că veți recunoaște că noi nu suntem respinși la test” (2 Corinteni 13:5-6).

Câteva versete mai jos, Pavel scrie următoarele: „Corecți-vă unul pe altul! Încurajați-vă! Fiți în același gând unul cu altul! Trăiți în pace, iar Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi” (13:11).

Dacă sperăm să cultivăm o atmosferă a păcii și unității în biserică, trebuie să rămânem într-o atitudine de închinare, de pocăință și de dragoste.

În concluzia Psalmului 51, psalmistul pare să privească spre națiune ca întreg și-L roagă pe Dumnezeu să facă bine Sionului și să-Și găsească plăcerea în jertfele dreptății (v. 18-19). Ultima petiție a psalmistului are în vedere binele comunității și construirea relațiilor bazate de încredere. Și asta din partea unui conducător care și-a făcut timp să se

asigure că inima lui este curată înaintea lui Dumnezeu și a semenilor.

Întrebarea pozițională

Noi suntem vestitori, nu transformatori de inimi. Dumnezeu este Acela care restaurează relațiile și vindecă inimile zdrobite. Pavel a scris: „Vorbirea și predicarea mea nu stăteau în cuvintele convingătoare ale înțelepciunii, ci în dovada Duhului și a puterii, astfel încât credința voastră să nu fie întemeiată pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 2:4-5).

Datoria predicatorului este să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu în puterea Duhului Sfânt, nu să-și bată capul în legătură cu reacția pe care o va stârni mesajul în biserică. Când îți pui această întrebare, întreabă-te și care sunt rezultatele de care ești tu responsabil.

Bisericile de astăzi pun foarte mare preț pe rezultate măsurabile cum ar fi prezența enoriașilor la slujbă, numărul botezurilor și a noilor convertiți și cantitatea dărnicii. Nu-i nimic rău în a dori creșterea bisericii. Dar în loc să te gândești cum să atragi un număr cât mai mare de participanți la slujbe, cum să generezi mai multă emoție, cum să strângi mai mulți bani sau chiar să rezolvi mai multe probleme relaționale, probabil că ar fi timpul să cauți mai mult însoțirea Duhului Sfânt și să lași rezultatele în seama lui Dumnezeu.

Când vine vorba despre predicare, trebuie să ne bizuim pe Duhul Sfânt. Duhul Sfânt care a inspirat toată Scriptura (2 Timotei 3:16) și care L-a uns pe Cristos ca să ducă vestea bună (Luca 4:18) ne dă și nouă putere să mărturisim Adevărul Lui (Fapte 1:8).

Duhul Sfânt este cel care dovedește lumea vinovată în ce privește păcatul (Ioan 16:8; 1 Tesaloniceni 1:5). Cu toate acestea, oamenii au voință liberă și pot răspunde pozitiv (Fapte 2:37-41) sau negativ (Fapte 7:54-58) la îndemnul Duhului Sfânt.

Așadar, care este responsabilitatea ta? „Străduiește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un luptător care nu are de ce să-i fie rușine, care explică drept Cuvântului adevărului”, potrivit îndemnului pe care i l-a dat Pavel lui Timotei (2 Timotei 2:15). Aceasta este chemarea ta, la fel și consecința pe baza căreia vei da socoteală.

Tu nu poți dicta felul în care vor răspunde credincioșii la predica ta, însă te poți supune Duhului Sfânt în toate lucrurile, inclusiv în interacțiunile tale cu ceilalți. În definitiv, „slujitorul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând cu toți, capabil să-i învețe pe alții, îngăduitor” (2 Timotei 2:24).

Când ai o atitudine de slujitor și o inimă de păstor, adevărul pe care-l propovăduiești capătă mai multă relevanță.

Întrebarea metodologică

Când se confruntă cu dezbinări în biserică, slujitorii se concentrează adesea asupra diferențelor. Există însă o cale nespuse mai bună. Nu trebuie să rezolvi toate aspectele asupra cărora nu sunteți de acord. Întreabă-te în schimb: Cum putem înainta în lucrurile în care suntem de acord cu toții?

În loc să-i dojenești pe credincioși din cauza diferențelor, adu-le aminte cât poți de des că ei sunt uniți în Cristos. În mesajele tale, vorbește-le despre învățăturile și credința pe care o împărtășești.

Începe cu lucruri elementare. Isus ne-a încredințat două porunci esențiale în Matei 22:36-40 și în Marcu 12:30-31 prin care ne învață, în calitate de urmași ai Lui, să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, iar pe semenii noștri ca pe noi înșine. Principiile acestea nu sunt independente una de cealaltă. Ele se suprapun și trebuie să-i definească pe toți urmașii lui Cristos. Potrivit 1 Ioan 4:21: „Și porunca pe care o avem de la El este aceasta: cine-L iubește pe Dumnezeu, să-și iubească și fratele.”

Dumnezeu nu ne-a chemat la dezbinare. Ne-a chemat să ne iubim unii pe alții. Și dacă suntem de acord în această privință, deosebirile n-ar trebui să ne împiedice a ne uni forțele pentru a lucra la înaintarea Împărăției Lui.

Marea Trimitere din Matei 28:18-20, misiunea încredințată de Isus ucenicilor de a merge, a propovădui și a boteza, întărește același principiu. Misiunea presupune ieșirea din zona noastră de confort prin propovăduirea Evangheliei păcii și aducerea oamenilor nemântuiți în familia lui Dumnezeu. În cultura noastră împărțită și cărcotașă, oamenilor le este mai lesne să se contrazică asupra lucrurilor care-i deosebesc. Însă învățătura biblică îi reorientează pe urmașii lui Cristos spre misiunea lor comună.

Întrebarea practică

Odată ce ați căzut cu toții de acord în privința lucrurilor esențiale, mai rămâne totuși o a șasea întrebare: Ce pași practici poți face în calitate de slujitor pentru a călăuzi biserica spre împăcare?

Pentru început, caută să înțelegi diferențele de perspectivă și dă-le voie credincioșilor să-și spună părerea. În cartea *The Leader's Guide to Unconscious Bias* [Ghidul slujitorului în ce privește părtinirea inconștientă], autorii constată la un moment dat că „a fi om înseamnă a fi părtinitor”. Cu toții avem de luptat împotriva tendinței noastre, conștiente sau inconștiente, de a face părtinire. Această tendință afectează în mod nesănătos relațiile din biserică.

În mod normal noi gravităm în jurul oamenilor ca noi – de aceeași rasă, etnie, statut social, principii, interese, convingeri politice etc. În științele sociale, această tendință se numește biasul de afinitate. Un comportament marcat de o asemenea tendință mai ales în cazul slujitorilor poate constitui o problemă. Gravitarea în jurul oamenilor ca tine îți limitează eficiența ca slujitor.

Există diversitate rasială și etnică în cercul tău de prieteni sau nu? Interacționezi cu slujitorii creștini de altă confesiune sau îi privești cu suspiciune? Manifești bunăvoință față de cei care nu sunt de acord cu tine sau îi denigrezi? Ești dispus să ascuți pe cât de mult ești dispus să vorbești sau te străduiești să-ți impui punctul de vedere?

Roagă-L pe Duhul Sfânt să te ajute să te debarasezi de prejudecăți și să-i vezi pe oameni așa cum îi vede El: ființe iubite de Dumnezeu pentru mântuirea cărora Isus și-a dat viața (Ioan 3:16).

În plus de asta, fii dispus să înlesnești conversațiile dificile. Mulți slujitori ezită când vine vorba să-i lase pe credincioși să-și exprime dezacordul în public. Este și normal să preferăm predictibilitatea mediilor controlate. Dezbaterile publice sunt riscante.

În cultura noastră împărțită și cârcotașă, oamenii le este mai lesne să se contrazică asupra lucrurilor care-i diferențiază. Însă învățătura biblică îi reorientează pe urmașii lui Cristos spre misiunea lor comună.

Totuși există contexte adecvate în care creștinii pot să discute despre diferențele dintre ei, și anume în cadrul grupurilor mici, ședințelor de comitet sau adunărilor generale.

A le oferi credincioșilor spațiu ca să-și exprime dezacordul presupune multă rugăciune și atenție în planificare. Stabilește regulile de bază încă de la începutul întâlnirii. A spune adevărul în dragoste nu-ți dă dreptul să-l ponegrești pe semenul tău. La asemenea întâlniri, smerenia, bunătatea, blândețea și mila sunt esențiale. Subliniază, de asemenea, că în cadrul întâlnirii nu este loc pentru ură în exprimare sau defăimare a caracterului. Nu permite niciun fel de discurs sau atitudine păcătoasă – rasism, xenofobie, discriminare sexuală, discriminare pe motiv de vârstă și mândrie – ci încurajează pocăința. Când aperi neprihănirea și dreptatea, credincioșii vor învăța să facă la fel.

Întrebarea directă

În final, ajungem și la întrebarea directă: Ce spune Scriptura despre motivul dezbinării noastre? Scriptura are multe de spus despre păcatele care ne dezbină și unitatea pe care o dorește Dumnezeu în biserică. Include astfel de versete în predicile tale. Subliniază temele scripturale precum alienarea, păcatul, ispășirea sau împăcarea și modul în care se aplică ele în cazul dezbinării din biserică, din comunitate sau din societate.

Nu te teme să predici despre subiecte sensibile. Însă atunci când o faci, cere sfatul fraților slujitori sau lucrătorilor de încredere care au experiență în aceste subiecte.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos, însă unele pasaje se potrivesc mai bine în contextul subiectului pe care îl tratezi decât altele. În cazul prejudecăților privind statutul social, nu strică să analizezi pasaje precum 1 Samuel 16:7 sau Neemia 5 ca să vezi care se potrivește mai bine în cazul problemei cu care vă confrunțați și nu ezita să aprofundezi subiectul.

Slujire în vederea împăcării

Unii creștini s-ar putea întreba dacă împăcarea este chiar necesară. De ce nu putem merge fiecare pe drumul nostru fără să avem o discuție despre lucrul care ne dezbină? Scriptura ne dă răspuns la această întrebare, amintindu-ne că împăcarea stă la baza misiunii lui Dumnezeu. Iată ce are Pavel de spus în această privință: „Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus. Iată, toate au devenit noi! Și toate acestea sunt de la Dumnezeu, Care, prin Cristos,

ne-a împăcat cu Sine și ne-a dat slujba împăcării: aceea că Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu Sine, fără a ține seama de păcatele lor, și a pus în noi Cuvântul împăcării” (2 Corinteni 5:17-19).

Iar atunci când predicăm mesajul împăcării, atrăgând atenția asupra nevoii de împăcare cu Dumnezeu, trebuie să le atragem oamenilor atenția și asupra necesității de a se împăca unii cu alții.

Iată ce scrie în Coloseni 3:13-15 despre unitate: „Îngăduiți-vă și iertați-vă unii pe alții, dacă cineva are o plângere împotriva altcuiva. Așa cum v-a iertat Domnul, tot astfel să vă iertați și voi! Dar, mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii! Iar pacea lui Cristos – pace la care ați fost chemați, într-un singur trup – să stăpânească în inimile voastre” (NIV).

Împăcarea unii cu alții nu este opțională. Pentru a asculta

A propovădui Evanghelia într-o adunare dezbinată și a chema oamenii la unitate face parte integrantă din slujba împăcării.

mesajul împăcării și a lua atitudine este nevoie de dragoste, har și smerenie. Numai Dumnezeu poate transforma inimile. Însă mesajele pe care le propovăduiești îi pot ajuta pe oameni să vadă cât de important este să se pocăiască de păcatul lor, să ofere iertare și să renunțe la dorința de a avea dreptate într-o privință care n-are nicio valoare veșnică.

A propovădui Evanghelia într-o adunare dezbinată și a chema oamenii la unitate face parte integrantă din slujba împăcării.

Pentru a fi o mărturie în fața necredincioșilor, creștinii trebuie să se împăce unii cu alții. Isus a zis: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

Matthew D. Kim, Ph.D, profesor de Teologie practică și director al Centrului de Predicare Haddon W. Robinson din cadrul Seminarului Teologic Gordon-Conwell. Este coautor al cărții *Preaching to a Divided Nation*.

Paul A. Hoffman, Ph.D, este pastor principal al Evangelical Friends Church din Newport, Rhode Island, și profesor vizitator la Seminarul Teologic Gordon-Conwell și Barclay College. Este totodată autorul cărții *Reconciling Places* și coautor al cărții *Preaching to a Divided Nation*.

DIZABILITATEA ÎN SLUJIRE

de George P. Wood

Pe Brad Mattrisch l-am cunoscut prima oară pe Facebook. Eram verișori de-al doilea pe linie paternă și am ajuns la maturitate fără să ne cunoaștem unul pe celălalt. Brad a fost ordonat slujitor în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu în 2006, în același an cu mine. Absolvește tot atât de multe studii ca și mine și, la fel ca mine, a fost slujitor cu normă întreagă.

Spre deosebire de mine, însă, Brad a suferit de paralizie cerebrală. A slujit din scaunul cu roțile. Din păcate, mulți oameni au văzut în Brad mai degrabă un om cu handicap, decât o persoană înzestrată cu talente deosebite.

O relatare pe AG News a surprins această discrepanță în privința personalității sale: „Majoritatea celor care l-au întâlnit pe Mattrisch pentru prima oară – mai cu seamă cei care ar fi ezitat să-l invite să predice – au fost șocați de cunoștințele, înțelepciunea și abilitățile sale spirituale de slujitor.”

Da, șocați. Ceea ce mă șochează pe mine este că creștinii au tendința să judece oamenii după înfățișare, și nu după inimă (1 Samuel 16:7). Câte daruri spirituale n-am lăsat nedescoperite pur și simplu pentru că cel care le oferea avea dizabilități?

Potrivit Programului de prevenire și control al bolilor, dizabilitatea este „o stare a trupului sau a minții (deficiență) care limitează capacitatea celui care suferă de afecțiunea respectivă de a întreprinde anumite activități și de a interacționa cu lumea din jur.”

Potrivit acestui program, există șase tipuri de handicap care limitează:

- intelectul (dificultăți grave de concentrare, memorare sau luare a deciziilor),

- auzul (dificultăți grave în privința auzului sau surzenie),
- locomoția (dificultăți grave în privința deplasării sau urcării scărilor),
- vederea (dificultăți grave de vedere sau orbire),
- auto-îngrijirea (dificultăți de îmbrăcare și îmbăiere)
- traiul independent (dificultăți în rezolvarea problemelor de unul singur).

Dizabilitatea nu constituie o piedică în lucrarea Duhului Sfânt.

Potrivit acestei definiții, studiile realizate de acest program estimează că 1 din 4 adulți americani (26%) trăiesc cu un handicap, adică 61 de milioane de persoane, în afară de copii. Brad a fost unul dintre ei, care s-a născut cu acest handicap. (A murit în mod tragic în 2020).

Noi, penticostalii sănătoși, avem de prea multă vreme o părere greșită despre slujire și oamenii cu handicap. Ne purtăm de parcă suntem puși să le slujim fraților și surorilor noastre cu handicap, nu să slujim împreună cu ei sau să fim slujiți de către ei.

Această secțiune despre dizabilități și slujire în lumea penticostală a revistei *Influence* are scopul de a ne schimba percepția despre dizabilități și locul lor în slujire. În articolul său intitulat *From Pity to Community* [De la milă, la părtășie], Marvin J. Miller prezintă cele cinci etape ale evoluției slujirii persoanelor cu dizabilități: ignoranță, milă, grijă, prietenie și colaborare. În articolul său privitor la accesibilitatea bisericii,

autorul Gary Hoyt adresează o întrebare legată de cât de dispuse sunt bisericile pentecostale pentru a accepta oamenii cu handicap locomotor. Într-un alt articol, Joanna French identifică câteva principii de slujire eficientă în dreptul persoanelor cu dizabilități. Nilda Rivera, o fostă colegă a verișorului meu, Brad, încurajează bisericile să caute modalități de a descoperi darurile spirituale ale persoanelor cu dizabilități. În articolul său, publicat în aceeași ediție a revistei, Joe Butler identifică trei calități ale bisericilor cu adevărat incluzive.

Există o serie de probleme teologice spinoase legate de rugăciunile pentru vindecare neascultate care n-au fost abordate în această ediție. În loc să încerce a justifica felul în care lucrează sau nu lucrează Dumnezeu în asemenea situații, autorii noștri se concentrează asupra lucrurilor practice pe care le putem face în slujire în privința dizabilităților.

Aceștia pornesc de la ideea că, potrivit Scripturii, *dizabilitatea nu constituie o piedică în lucrarea Duhului Sfânt*. Însuși Domnul îi spune lui Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea este făcută desăvârșită în neputință” (2 Corinteni 12:9).

George P. Wood este redactor-șef al revistei *Influence*.

BIBLIA DE STUDIU PENTRU COPII

» LIFE PUBLISHERS

Biblia de studiu pentru copii se bazează pe convingerea fermă că oricine Îl acceptă astăzi pe Cristos poate să cunoască aceeași putere a Duhului Sfânt care a lansat Biserica în cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2. Pe lângă textul complet al Vechiului și Noului Testament, această Biblie include multe texte suplimentare care te ajută să înțelegi Cuvântul lui Dumnezeu.

- Peste 1200 de note de studiu
- 66 de introduceri la cărțile Bibliei
- 12 articole de învățături biblice
- Planul de mântuire
- Peste 100 de ilustrații originale
- Concordanță NTR
- 8 pagini cu hărți
- Index tematic

1700 p. • 14.5 x 21 cm

DIZABILITATE ȘI UCENICIE

Principii pentru slujirea eficientă

de Joanna French

John¹ este un adolescent de 15 ani, serios și tăcut, care suferă de autism. Vreme îndelungată am crezut că mă urăște. Cu toate acestea, în fiecare duminică îl salutăm cu un zâmbet plin de entuziasm. Îmi răspundea de fiecare dată dând din cap.

Însă, într-o duminică, John a preluat inițiativa și m-a întrebat:

– Ești bine? Presupunând că auzise despre accidentul de mașină în care fusesem de curând implicată, l-am asigurat pe John că sunt bine și că nu m-am ales cu alte leziuni în afară de un deget rupt.

¹ Din motive de confidențialitate, numele a fost schimbat.

– Ce bine!, a zis John. Mi-am făcut griji pentru tine. I-am zâmbit și i-am mulțumit pentru grijă. Însă ce mi-a spus după aceea m-a luat complet prin surprindere:

– Tu ești prietena mea.

De atunci, prietenia noastră a crescut – la fel și dorința lui John de a-L urma pe Isus. La slujba din Ajunul Crăciunului, a făcut referire la biserica noastră ca fiind biserica lui.

În martie, John m-a întrebat cum să studieze Scriptura. În aprilie, mi-a cerut un timp de studiu biblic consistent. Câteva săptămâni mai târziu, într-un cadru informal, și-a exprimat interesul pentru botezul în apă.

Tânărul acesta este un exemplu remarcabil a ceea ce se poate întâmpla când îi iubești pe oameni exact așa cum sunt ei, li-L arăți pe Isus și te rogi pentru ei. Nu asta presupune ucenicia în esență?

Am slujit ca pastor al celor cu nevoi speciale timp de aproape șase ani. Pe tot parcursul acestor ani, Dumnezeu mi-a schimbat în permanență perspectiva prin intermediul unor prieteni ca John.

Ani de zile am crezut că oamenii cu dizabilități au nevoie de biserică. Acum îmi dau seama că și biserica are nevoie de ei. Diferența dintre aceste două perspective poate părea semnificativă, dar nu este.

Ită ce le-a scris Pavel corintenilor în prima sa epistolă: „Voi sunteți trupul lui Cristos, și fiecare dintre voi este parte din trupul Lui” (12:27). Fiecare membru are cu ce să contribuie. Fiecare persoană are experiențe, daruri și puncte tari pe care le poate folosi pentru slava lui Dumnezeu.

Acest lucru este la fel de valabil și în dreptul persoanelor cu dizabilități. Cu toate acestea, ratăm de multe ori tot ce au ei să ne ofere pentru că nu-i acceptăm cu bucurie și nu facem din ei ucenici așa cum dorește Dumnezeu.

Vestea bună a Evangheliei este că Dumnezeu are un plan, un scop și un loc pentru noi indiferent cine suntem.

Dizabilitățile nu schimbă Evanghelia, însă maniera în care o propovăduim trebuie să sufere unele schimbări câteodată. În cele ce urmează, voi enumera zece principii de care nu trebuie să uităm când le slujim oamenilor cu dizabilități – sau oricui, de altfel.

Dizabilitățile nu schimbă Evanghelia, însă maniera în care o propovăduim trebuie să sufere unele schimbări câteodată.

1. Inițiază conversația. Orice om vrea să se simtă primit cu bucurie, iubit și acceptat. Chiar dacă o anumită persoană nu este deosebit de sociabilă, un salut prietenos poate sparge gheața. Ascultă-l cu atenție pe cel care dorește să vorbească. Ajută-l să se simtă auzit și înțeles.

2. Împlinește nevoile. În ciuda diferențelor dintre noi, ca oameni, toți avem aceleași nevoi elementare: de hrană, apă, adăpost și protecție. Toți avem nevoie de prieteni și de comunitate. Nu ne putem aștepta să vedem creștere în alte domenii până nu satisfacem nevoile de bază.

Probabil că persoanelor cu dizabilități le trebuie asistență și adaptare pe măsura nevoilor cu care se confruntă. Pentru biserică, aceasta este o oportunitate de a urma exemplul lui Isus, care, știind că noi n-avem cum să ne răscumpărăm singuri, a murit pentru noi.

Când privim nevoile din această perspectivă, sigur vom vrea să-i slujim pe semenii noștri și să ne adaptăm misiunea în așa fel încât să le fie cât mai accesibilă.

3. Construiește relații. Caută să cunoști oamenii – ce le place și ce nu le place, interesele și capriciile lor. Petrece timp cu ei în afara slujbelor bisericești. Împrietenește-te cu ei. Vorbește-le despre dragostea și prietenia lui Dumnezeu, împărtășindu-le ce a făcut El în viața ta. În cazul persoanelor cu dizabilități de dezvoltare, păstrează conversația la un nivel adecvat.

4. Oferă sprijin. Fii alături de oameni în momente de stres, boală și întristare. Nu subestima sentimentele acestora. Problemele unora pot părea neînsemnate, dar acestea contează pentru cei care trec prin ele. De pildă, problemele senzoriale ale unei persoane cu autism pot fi dificil de înțeles, dar ele nu sunt banale. Când le bagatelizezi, nu faci altceva decât să strici relația cu persoana respectivă.

5. Adaptează-ți abordarea. Pavel le scrie corintenilor că „v-am hrănit cu lapte” din pricina faptului că nu erau pregătiți pentru „hrana tare” a Cuvântului lui Dumnezeu (1 Corinteni 3:2). Lucrul acesta variază de la o situație la alta când este vorba despre ucenicie. În cazul unei persoane cu dizabilități de dezvoltare, ucenicia poate începe cu expunerea unor adevăruri simple. De pildă: Toți au păcătuit. Isus a murit pentru noi, iar apoi a înviat. Noi Îl putem alege pe Isus. Dumnezeu vrea să fie prietenul nostru.

6. Fă apel la creativitate. Fii dispus să gândești neconvențional și să găsești tehnici de învățare care să funcționeze. Eu am vestit Evanghelia cu ajutorul unor stimuli senzoriali, precum orezul sau măregele. Am explicat conceptul trupului lui Cristos cu ajutorul unor jucării. Am făcut apel la platforma jocului video Minecraft ca să pot construi o replică a ultimei săptămâni din viața lui Isus înainte de răstignire. Aceste metode de ucenicie li se pot părea ciudate unora, însă eu am văzut că Duhul Sfânt s-a folosit de ele ca să deschidă minți și inimi față de adevărul lui Cristos.

7. Fii consecvent. Ucenicia necesită interacțiune constantă. Fie că aveți întâlniri săptămânale sau conversații lunare la prânz, credințioșia cu care interacționezi cu cei din grup contează – mai cu seamă pentru cei care se simt uitați și adesea marginalizați.

8. Sărbătorește victoriile. Maturizarea merită sărbătorită. Sărbătorește absolvirile, angajările și mai ales biruințele spirituale. Asigură-te că persoanele cu dizabilități care vor să-L urmeze pe Isus în apa botezului au șansa să o facă, chiar dacă asta înseamnă să construiești o rampă pentru scaunul cu rotile sau să ai la îndemână persoane care să te ajute la nevoie.

9. Creează oportunități de slujire. Dumnezeu ne-a creat ca să facem fapte bune (Efeseni 2:10). În aspectul acesta, multe persoane cu dizabilități se simt excluse din viața bisericii. Ajută-le pe aceste persoane să-și găsească locul în facerea faptelor bune. Ține cont de personalitățile lor, însă nu limita posibilitățile din cauza personalităților.

De pildă, John este o persoană introvertită. Cu toate că nu vrea să întâmpine oaspeții la ușă, el este dispus să ajute în cadrul unor întâlniri sociale. De fapt, s-a descurcat grozav la servit în cadrul ultimului eveniment pe care l-am organizat pentru cei cu nevoi speciale.

sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20).

Fără precauții. Fără excepții. Evanghelia este pentru toți. Toată lumea este binevenită. Toată lumea are un loc și un scop în Împărăția lui Dumnezeu.

Ucenicizarea persoanelor cu dizabilități este deseori similară cu ucenicizarea celor sănătoși. Sunt situații însă când suntem provocați să ne depășim limitele și să ne punem pe deplin încrederea în Dumnezeu. Oricum ar fi, esența misiunii bisericii este să facă Evanghelia accesibilă tuturor.

Chiar și atunci când slujirea este grea, putem avea încredere în Isus care a zis că este cu noi – întotdeauna.

Oferă șanse tuturor – inclusiv persoanelor cu dizabilități – ca să conducă, să slujească și să-și folosească darurile spirituale.

10. Creează oportunități de conducere. Cunosc persoane cu dizabilități care sunt slujitori cu normă întreagă. Alții dețin poziții importante de conducere în biserica locală, fie ca membri în comitet, fie ca învățători la Școala duminicală. Oferă șanse tuturor – inclusiv persoanelor cu dizabilități – ca să conducă, să slujească și să-și folosească darurile spirituale.

Isus a zis: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit! Și iată că Eu

Joanna French este pastor pentru persoanele cu nevoi speciale la Flint Hills Church (Adunările lui Dumnezeu) din Junction City, Kansas și autoare a cărții *Becoming Enabled: A Busy Minister's Guide to Making the Gospel Accessible*.

DE CE SUNT BINECUVÂNTATE UNELE BISERICI

» DAN BETZER

DAN BETZER VREA SĂ DUCĂ BISERICA TA PE CALEA BINECUVÂNTĂRILOR NEMĂSURATE

E interesant cum unele biserici par să înflorească atât numeric, cât și financiar, în timp ce altele se luptă să supraviețuiască. Există vreun secret în acest sens?

O biserică ce dăruiește cu generozitate este binecuvântată cu generozitate.

Dărnicia pentru Împărăția lui Dumnezeu nu se bazează pe ceea ce este logic, ci pe ceea ce este supranatural. Cu alte cuvinte, dăruiește și ți se va da. Pe măsură ce biserica lui Betzer a ascultat și a îmbrățișat o viziune divină asupra evanghelizării, Dumnezeu a împlinit nevoile congregației într-un mod uimitor și supranatural. Prin susținerea generoasă a misiunilor – donând peste 30 de milioane de dolari în ultimii ani – biserica a cunoscut o creștere fenomenală.

297 p. • 14.5 x 21 cm

Semănând într-un pământ bun

Predici care-L fac pe Isus accesibil

de J. J. Vasquez

Care este scopul predicării?

Dacă răspunsul tău este: „A le spune oamenilor despre Isus”, n-ai întru totul dreptate. Și înainte de a mă muștra prea aspru, să știi că m-am inspirat din învățăturile lui Isus.

În Matei 13, Domnul relatează pilda semănătorului. Ca să-mi susțin argumentația, să presupunem că pilda este despre un predicator care propovăduiește Evanghelia.

Sămânța (predica) întâmpină trei obstacole care amenință rodul muncii semănătorului (adică a predicatorului): drumul, locurile stâncoase și spinii.

Potrivit explicației lui Isus, locurile stâncoase sunt lipsite de adâncime, prin urmare persoana simbolizată printr-un loc stâncos cade imediat ce este persecutat.

Spinii simbolizează piedici banale precum „îngrijorarea veacului și înșelăciunea bogățiilor” (v. 22). Reprezintă

Nu trebuie să schimbi sămânța. Trebuie doar să-ți ajustezi scopul.

lucrurile care abat atenția oamenilor de la Dumnezeu și Cuvântul Lui.

Provocările acestea sunt dure. Predicatorul nu prea are ce face în privința persecuției, îngrijorării și preocupărilor materiale ale credincioșilor. Așadar, revenim acum la sămânța care a căzut lângă drum, primul motiv pentru care predica nu aduce roadă.

Iată cum explică Isus acest obstacol: „Când cineva aude Cuvântul Împărăției și *nu-l înțelege*, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Acesta este cel semănat lângă drum” (v. 19, sublinierea autorului). Asta este! Mai simplu nu se poate! Predica nu aduce rod când nu este înțeleasă.

Prin contrast, versetul 23 spune astfel: „Cel semănat în pământ bun este acela care aude Cuvântul și *il înțelege*, care aduce într-adevăr rod și face o sută, sau șazeci, sau treizeci” (sublinierea autorului).

Am auzit oameni zicând: „Tu doar predică-L pe Isus. E treaba Duhului Sfânt să lămurească.”

E-adevărat! Dar potrivit lui Isus, treaba noastră este să accesibilizăm mesajul. Trebuie să semănăm sămânța în pământ, nu lângă drum, unde n-are nicio șansă să gernezeze.

Problema nu este sămânța. Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de relevant ca întotdeauna. Evanghelia a fost, este și va fi mereu sămânța bună. Nu trebuie să schimbi sămânța. Trebuie doar să-ți ajustezi scopul.

O predică accesibilă nu este doar înțeleasă, ci și aplicabilă, practică, memorabilă, de dorit și posibilă.

Subiectul mă pasionează atât de mult încât afirmația: „Noi existăm ca să-L facem pe Isus accesibil tuturor” a devenit literalmente motto-ul misiunii bisericii noastre.

Noi înțelegem care este nișa noastră în Trupul lui Cristos și în orașul nostru. Iată de ce 60% dintre participanții la slujbele noastre sunt oameni care s-au întors la Cristos în ultimii trei ani și care, înainte de convertire, nu mai frecventaseră niciodată o biserică.

Dacă vrei să semeni sămânța în pământ bun, va trebui să înveți și tu să predici oamenilor care n-au fost niciodată la biserică. Asta înseamnă să nu mai presupui niciodată că publicul tău știe cine este Noe, sau Pavel, sau chiar Isus – mai ales Isus.

Când le arăți oamenilor cine este Isus, ei vor vrea să-L cunoască. Dacă-L accesibilizezi pe Isus, mulți vor alege să-L urmeze. Și totul începe cu schimbarea modului în care-ți gândești structura mesajului.

Stabilește problema

În loc să scrii o introducere la predica ta, stabilește problema.

Una dintre cele mai frecvente greșeli pe care le fac predicatorii este să-și închipuie că oamenilor le pasă de ce zic ei. Poate că credincioșilor le pasă. Dar celor care nu obișnuiesc să meargă la biserică probabil că nu le pasă. Însă la toți le pasă de problemele pe care le au.

Pe vremea când eram la liceu, am rămas repetent la chimie de două ori – în mare parte fiindcă nu mă interesa chimia. Nu auzeam ce spunea profesorul fiindcă în capul meu răsuna întruna întrebarea: „Când o să am vreodată nevoie de informațiile astea?”

În primele minute ale predicii, publicul se va întreba cam același lucru. Iar întrebarea asta o să înăbușe ce ai tu de zis până când apucă ei să afle răspunsul la întrebare.

De pildă, nu-ți începi predica, zicând: „Astăzi, intenționez să vă vorbesc despre Pavel.” Nimănui nu-i pasă de el. În schimb, ai putea începe, zicând: „Astăzi, am de gând să-i ajut pe toți cei ce doresc o nouă șansă.” Care sunt durerile celor din public? Care sunt nevoile lor? Ce întâmplare personală le poți relata oamenilor în așa fel încât să știe că le împărtășești durerea? Propune-ți să începi în felul acesta.

Întrupează problema

În Ioan 1:14 scrie: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Venind în lumea noastră, Isus L-a făcut pe Dumnezeu accesibil nouă.

Predicarea accesibilă face același lucru. Dă trup teoriei, teologiei, principiului, noțiunii și profeției – făcându-le inteligibile și aplicabile în viața de zi cu zi.

În timp ce pregătești mesajul, întreabă-te: Cum se aplică acest mesaj omului de afaceri, mamei sau tatălui singur, bolnavului de cancer, supraviețuitorului unui abuz, studentului sau pensionarului? Cum pătrunde mesajul tău în lumea lor?

Mesajul nu trebuie neapărat să atingă fiecare aspect al vieții. Dar în procesul elaborării mesajului, mergi pe urmele lui Moise, care a adus Cuvântul relevat de pe sprânceana muntelui în valea în care oamenii trebuiau să-l împlinească.

Aplică principii în dreptul problemei

În loc să gândești punctele mesajului, gândește-te cum să abordezi problema. Începe cu pași practici cum ar fi aplicarea principiilor biblice în viața de zi cu zi. Apoi treci direct la esența problemei.

De pildă, soția mea Liz a predicat de curând un mesaj pe care l-a intitulat „Încetinește-ți sufletul” (*Slow your soul*). Și-a concentrat mesajul în jurul a patru pași practici (pe baza acronimului SLOW):

- Ia-ți o zi de sabbat: lucrul acesta este practic și de dorit chiar și pentru oamenii care nu merg la biserică. În definitiv, cine poate contesta valoarea unei zile de odihnă?
- Puțin înseamnă mai mult. Cu alte cuvinte, nu te supra-aglomera.
- Fă-te disponibil. Isus și-a făcut timp pentru oameni. Ne putem rezerva timp pentru ei în agendele noastre.
- Încredințează-i lui Dumnezeu povara. Potrivit lui Liz, niciodată nu vom găsi pace adevărată până nu-L rugăm pe Isus să ne ierte păcatele și să ia asupra Lui povara neliniștilor noastre (Matei 11:28-30). Aceasta este o problemă a inimii.

Tratează problema inimii

Ținta mesajului este inima pe care Isus vrea să o transforme. Indiferent de titlul sau punctele mesajului, esența problemei este mereu aceeași: Oamenii au nevoie de Isus.

Predicatorii nu sunt vorbitori motivaționali. Noi Îl predicăm pe Isus. Numai că oamenii nu știu că au nevoie de Isus. În consecință, facem apel la nevoile umane și la principiile biblice arătând în același timp spre Cruce.

Oamenii cred că predica este despre ei până când își dau seama în final care este adevărul: predica trebuie să fie mereu despre Isus. Așa ajungem la problema inimii, fiindcă tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu și unii de alții pornește de la inimă.

Când abordăm problema inimii, Dumnezeu va schimba inimile și ele vor aduce rod bun. Și facem asta chemând oamenii să-și predea viețile lui Isus.

Viața este complicată, dar Evanghelia nu este. Predicarea accesibilă este la fel de simplă ca stabilirea unei probleme, aplicarea Scripturii, expunerea pașilor practici de urmat și propovăduirea lui Isus – Acela de care unii nu știu că au nevoie până nu-ți termini predica.

J. J. Vasquez este pastorul principal al Journey Church (Adunările lui Dumnezeu) din Orlando, Florida.

MISIUNEA INIMII

» KEREN WITEMEYER

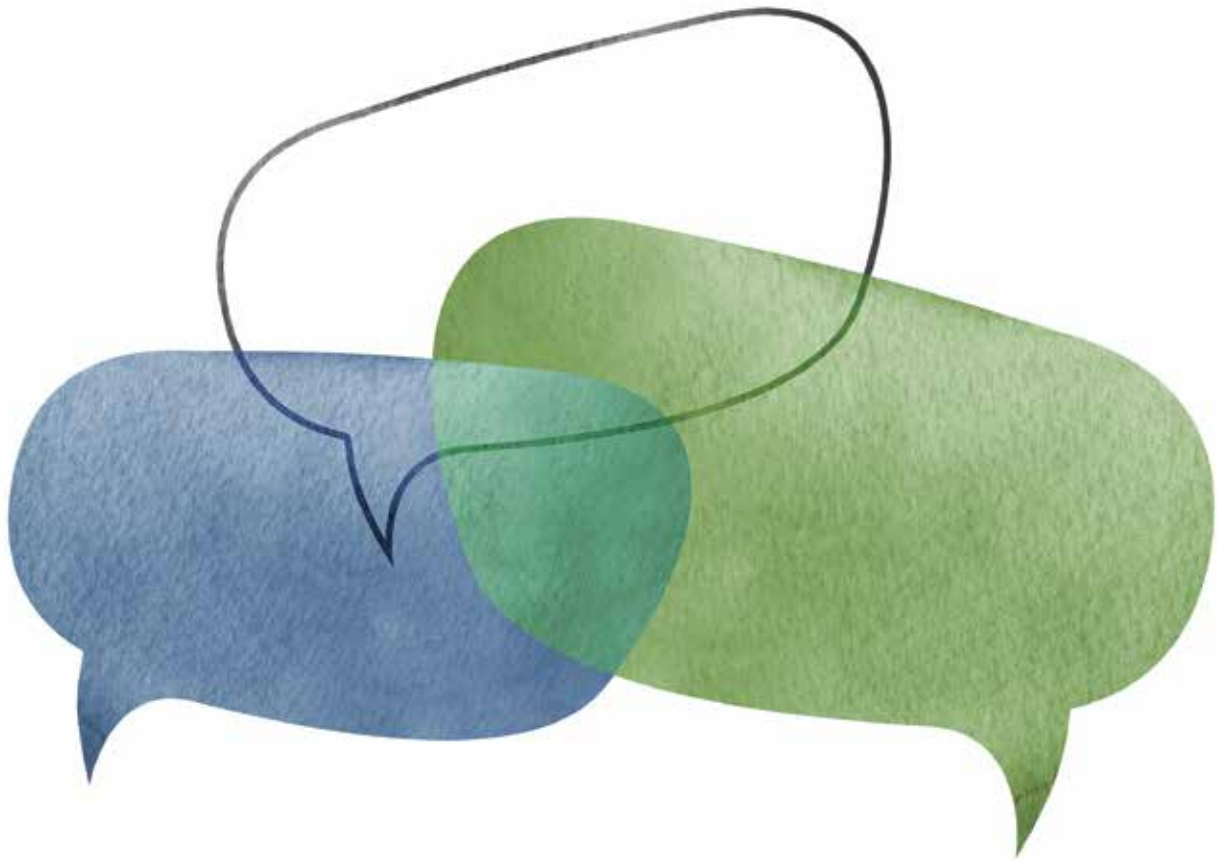

Membri ai legendarului grup CAVALERII LUI HANGER, Mark Wallace și Jonah Brooks ajung în comitatul Llano din Texas pentru a livra un armăsar, fără să se aștepte că vor ajuta la aducerea pe lume a unui copil. Rămași cu un bebeluș în grija lor, ei se îndreaptă spre un cămin din apropiere unde sunt îngrijiți copii părăsiți și unde Mark o întâlnește pe femeia cu care era pe punctul de a se căsători în urmă cu zece ani.

După eșecul avut în dragoste, Katherine Palmer își dedică viața îngrijirii copiilor, asociindu-se cu Eliza Southerland ca să fondeze „Casa Armoniei”.

Eliza știe ce înseamnă durerea de a nu corespunde tiparelor societății, de a fi un copil ilegal și de a avea părinți de rase diferite. Însă tocmai acele lucruri sunt atuurile care o conduc spre ajutorarea copiilor respinși de societate. Taciturnul Jonah îi stârnește interesul prin sfidarea tuturor prejudecăților ei despre bărbați, însă, în spatele ochilor lui, se ascund niște secrete – imagini obsedante din războaiele trecute și din cele care sunt încă purtate.

341 p. • 14.5 x 21 cm

MĂRTURIILE

Valorificarea eficienței mărturiilor în cadrul slujbelor de închinare

de John Van Pay

În picioare în baptistier, Kendra își relata povestea cu lacrimi șiroind pe față. Copilașul ei s-a născut la scurt timp după moartea tragică a soțului ei. În vârtoarea disperării, Kendra a auzit Evanghelia și s-a întors la Domnul, încredințându-și viața în mâna Lui.

– Deși mă doare pierderea soțului meu, sunt emoționată de noul meu periplu cu Cristos, a mărturisit ea. Isus a fost Acela care m-a salvat și m-a mângâiat.

În timp ce vorbea, lacrimile de tristețe păreau să se transforme în lacrimi de bucurie. După ce a fost botezată de pastorul grupului pe care îl frecventa, Kendra a ieșit din apă plină de bucurie în aplauzele și cuvintele de îmbărbătare ale credincioșilor.

Mărturiile au o putere remarcabilă. Relatarea vieților schimbate a avut mereu un rol important în propovăduirea Evangheliei – atât în Biserica Primară cât și în biserica penticostală, de la începuturile ei până astăzi.

Toți urmașii lui Cristos au o poveste de spus, iar mărturiile lor sunt crâmpie din cea mai minunată poveste din câte

există. După întâlnirea lor cu Dumnezeu, când povestesc cu îndrăzneală despre cele întâmplare, oamenii mărturisesc de fapt că Cuvântul Lui este adevărat.

Orbul care și-a recăpătat vederea din Ioan 9 nu a ținut o prelegere teologică detaliată în sprijinul miracolului de care avusese parte. Și-a spus povestea, și atât. Când a fost luat la întrebări de farisei în legătură cu vindecarea sa, el le-a răspuns: „Eu una știu: eram orb, iar acum văd” (Ioan 9:25).

Sunt sigur că și în biserica ta sunt oameni care pot să mărturisească despre schimbarea pe care a făcut-o Dumnezeu în viețile lor. Dă-le posibilitatea să facă lucrul acesta în cadrul slujbelor de închinare. Alocă timp în fiecare săptămână pentru cel puțin o mărturie.

Când să mărturisești

Sunt câteva momente în cadrul slujbei de închinare în care poți introduce mărturisiri.

Bunăoară la timpul de laudă și închinare. Există o legătură firească între mărturii și cântările de laudă. Ambele Îl preamăresc pe Dumnezeu și scot în evidență bunătatea Lui.

Când un membru al grupului de laudă și închinare alege să depună mărturie despre Dumnezeu și ce a făcut El, cântarea pe care o va cânta va avea o nouă relevanță pentru public.

Presară măturii chiar și în predică. Ilustrează-ți mesajul cu întâmplări reale și memorabile din viețile credincioșilor, dar asigură-te mai întâi că ai permisiunea acestora de a dezvălui detalii personale.

Nu te sfi să faci apel la măturii înregistrate, dacă ele ilustrează ideea principală a predicii. Avantajul acestor înregistrări video este că le poți posta pe website-ul bisericii sau pe platformele de socializare.

După relatarea măturii, permite-I Duhului Sfânt să lucreze. Dacă faci o măturisire despre convertirea cuiva, nu ezita să-i chemi cu îndrăzneală pe oameni să-și predea viața lui Isus. Dacă măturia se concentrează în jurul unei probleme de natură fizică sau emoțională, îndeamnă credincioșii la rugăciune pentru cei aflați în suferință.

Alocă timp pentru măturii și înaintea orei de rugăciune. Nominalizează pe cineva să măturisească despre felul în care i-a ascultat Dumnezeu rugăciunea de curând. Măturia le va întări credincioșilor și mai mult încrederea de a veni înaintea lui Dumnezeu cu nevoile lor.

Împărtășește măturii despre vindecare înainte să chemi în față la rugăciune pe cei care au probleme de sănătate. Înainte de rugăciunea pentru familie, roagă un cuplu să măturisească despre felul în care Dumnezeu le-a restaurat căsnicia.

Subliniază importanța dărniciilor prin intermediul măturiiilor. Oamenii sunt mai dispuși să dăruiască atunci când înțeleg că zeciuielile și dărnicia nu se opresc la fundul sacului, nici nu dispar în spațiul virtual. La timpul de dărnicie, fă-ți un obicei din a împărtăși măturii despre felul în care Dumnezeu sporește dărnicia credincioșilor. Citește un mesaj pe care l-ai primit de la cineva care a experimentat binecuvântarea lui Dumnezeu în urma dărniciilor sale.

Roagă-l pe pastorul de tineret să ia interviu unui student despre impactul pe care l-a avut ultima tabără organizată cu biserica. Apoi mulțumește-i bisericii pentru fondurile pe care le investește în tineri și în Împărăție când contribuie la organizarea acestor tabere creștine.

Organizează un dialog în direct pe FaceTime cu un misionar din altă țară care poate să depună măturie despre rolul pe care îl au ofrandele și rugăciunile bisericii în schimbarea situațiilor de pe teren.

Fă apel la măturii pentru a promova părtășia și ucenicia. O dată pe lună, caută să relatezi povestea unui membru care a cunoscut o părtășie mai profundă și creștere spirituală în cadrul grupului mic pe care îl frecventează. Arată poze cu grupul de părtășie. Măturiiile de felul acesta îi pot încuraja pe nou-veniți să se implice și ei în viața bisericii.

Relatează măturii despre avantajele voluntariatului. Dacă vrei să vezi mai mulți credincioși implicați în slujire în zilele de duminică, apelează în mod regulat la măturiiile voluntarilor. Când recrutezi voluntari, pune unul sau doi membri credincioși să împărtășească motivele pentru

care slujesc și în ce măsură îi ajută voluntariatul să crească spiritual. Mulțumește-le voluntarilor și oferă-le mici cadouri.

Apoi scoate în evidență domeniile specifice în care ai nevoie de voluntari și arată-le celor interesați cum pot să se înscrie. Încheie acest timp de recrutare rugându-te ca Dumnezeu să scoată și alți semănători la secerișul Lui.

Cum să măturisești

Când rezervi timp pentru măturii în cadrul slujbelor săptămânale de închinare, ține cont de următoarele lucruri:

Măturia trebuie să-L aibă în centru pe Cristos. Asigură-te că măturia Îl scoate în evidență pe Isus. Apostolul Ioan a scris la un moment dat: „Și măturia este aceasta: «Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este în Fiul Său»” (1 Ioan 5:11). O măturie eficientă Îi dă toată slava lui Dumnezeu. După o astfel de măturie, mai presus de orice amănunte, ascultătorii trebuie să-și amintească ce a făcut Isus.

Măturia trebuie să fie simplă. Încurajează-i pe cei care depun măturie să relateze efectiv ce s-a întâmplat, așa cum a făcut orbul care și-a recăpătat vederea din Ioan 9: „Eram orb, iar acum văd!”

O măturie eficientă Îi dă toată slava lui Dumnezeu. După o astfel de măturie, mai presus de orice amănunte, ascultătorii trebuie să-și amintească ce a făcut Isus.

Măturia trebuie să fie concentrată. Scopul măturii este să relateze un mod specific în care a lucrat Dumnezeu în viața măturisitorului, nu întreaga poveste a vieții sale. Timpul recomandat alocat unei măturii nu trebuie să depășească patru minute.

Măturia trebuie să inspire. Fiecare măturie este unică, însă intriga este întotdeauna despre harul lui Dumnezeu în viețile copiilor Săi. Măturiiile trebuie să înflăcăreze credința ascultătorilor și să-i inspire să aibă încredere în Dumnezeu în situațiile cu care se confruntă.

Fiecare măturie este unică, însă intriga este întotdeauna despre harul lui Dumnezeu în viața copiilor Săi.

Măturia trebuie să fie autentică. Măturia nu trebuie să fie regizată. În general, oamenii preferă sinceritatea și naturalitatea, nu o prezentare prea cizelată și repetată.

Măturia trebuie să fie profetică. Apocalipsa 19:10 spune astfel: „Căci măturia lui Isus este duhul profeției.” Prin Duhul Sfânt, oamenii lui Dumnezeu pot sluji pe post de profeți atunci când susțin cine este Isus și cum lucrează El.

Potrivit consemnărilor din Fapte 4, Petru a fost „plin de Duhul Sfânt” când a declarat: „Căci nu putem să nu vorbim despre ceea ce am văzut și am auzit” (v. 8, 20).

Nu înceta să aduni mărturii. Apoi stabilește care este mărturia potrivită pentru un anumit moment.

Nu înceta să răspândești mărturiile. Încurajează-i pe mărturisitori să le spună și altora – inclusiv oamenilor care nu vin la biserică – despre ce a făcut Dumnezeu în viața lor. Cere-le permisiunea să le postezi mărturiile pe platformele de socializare.

Cultivă o mentalitate a sărbătoririi mărturiilor în viața bisericii și vei vedea o creștere spirituală a bisericii. Credința celor care mărturisesc și a celor care-i ascultă va crește. Credincioșii vor începe să vadă încercările ca pe niște preludii ale victoriei, care este, în definitiv, un concept biblic. Iată ce scrie în Apocalipsa 12:10-11: „Acum au venit mântuirea, puterea, Împărăția Dumnezeului nostru și autoritatea Cristosului Său, căci acuzatorul fraților noștri a fost aruncat, a fost aruncat cel care îi acuza înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte. Ei l-au învins prin sângele Mielului și prin cuvântul

mărturiei lor și nu și-au iubit viața, chiar până la moarte” (sublinierea autorului).

Dumnezeu este pentru noi (Romani 8:31). Isus Își zidește Biserica și nimic nu o va putea birui (Matei 16:18). Într-o lume plină de necazuri, oamenilor trebuie să li se aducă aminte despre aceste adevăruri. Ei au nevoie să audă mărturii despre felul în care Dumnezeu schimbă viețile.

Nimic nu inspiră mai multă credință decât mărturia aceluia care a cunoscut puterea transformatoare a lui Isus.

John Van Pay este fondatorul și pastorul principal al Gateway Fellowship Church (Adunările lui Dumnezeu), o biserică cu zece locații în regiunea San Antonio. Face parte din echipa de conducere a organizației *Church Multiplication Network* (CMN).

LA PORUNCA DRAGOSTEI

» KAREN WITEMEYER

A luptat împotriva nedreptăților și a bandiților plini de cruzime, dar în fața ei, este ispitit să capituleze.

Bântuit de ororile războiului, Matthew Hanger, fost ofițer de cavalerie, conduce un grup de mercenari cunoscut drept Cavalerii lui Hanger, devenit legendar în Texasul anilor 1890.

Aceștia se luptă să-i apere pe cei nevinovați și să facă dreptate celor asupriți. Dar când unul dintre cavaleri este împușcat de un hoț de vite și ajunge la un pas de moarte, ei sunt cei care au nevoie de salvare.

Dr. Josephine Burkett este obișnuită ca bărbații să-i nesocotească abilitățile medicale dintr-o simplă privire a fustelor ei. Însă nu este obișnuită ca un bărbat să-și schimbe părerea cât ai clipi și să se ofere a o ajuta în timpul operației. Devotamentul lui Matthew față de prietenul său în perioada recuperării îi câștigă respectul și, atunci când fratele ei este răpit, Matthew devine singura ei speranță de salvare.

Când planurile eșuează și Josephine este prinsă în schimbul de focuri, Matthew ar putea fi nevoit să sacrifice totul – chiar și pe cavalerii săi – pentru a o salva pe ea.

336 p. • 14.5 x 21 cm

Copii conectați la Scriptură

Cum să cultivi
dragostea copiilor pentru
Cuvântul lui Dumnezeu
prin intermediul
studiilor biblice
de KATIE MACIEL

Într-o duminică le-am cerut copiilor din grupa de studiu biblic să citească împreună cu mine Evrei 10:1-4. Pasajul vorbește despre jertfa de ispășire a lui Cristos care s-a dat o dată pentru totdeauna. Pasajul nu este ușor de citit. Totuși, în acel moment nu mă interesa atât de mult înțelegerea lecturii, cât conectarea lor la Scriptură.

– Câți dintre voi ați înțeles ce spun aceste versete? i-am întrebat. Prea puțini. Hai să ne oprim și să cugetăm asupra lor... La ce credeți că s-a referit scriitorul epistolei către evrei?

După o pauză lungă, un copil a sugerat:

– La sacrificiu?

Un altul a ridicat mâna și a zis:

– Eu știu! după care a zis cu vocea pierită: Nu contează. Am uitat!

– Văd că mulți ați lăsat mâinile jos, le-am zis cu bunătate. Nicio problemă. Am ales pasajul acesta cu un scop.

Și am continuat, zicând:

– Nu contează ce vârstă aveți, fiindcă întotdeauna veți găsi lucruri în Biblie pe care nu le veți înțelege pe deplin. Nu vreau ca asta să vă sperie sau să vă facă să credeți că n-are rost să mai citiți Biblia. Dimpotrivă, rugați-vă lui Dumnezeu să vă ajute să-L cunoașteți mai mult, când citiți Cuvântul Lui. Puneți-vă încrederea în El în privința lucrurilor pe care nu le înțelegeți.

Îndeletnicirea cu Scriptura este vitală în sfera uceniciei și ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă. Numai că prea puțini oameni citesc Scriptura în mod regulat. Potrivit unui studiu realizat în 2022 de către Societatea Biblică Americană despre starea Bibliei, doar 26% dintre adulții americani citesc Biblia cel puțin o dată pe săptămână, în afara slujbelor din biserică. Procentul acesta scade în mod îngrijorător de la o zi la alta. În 2021, ponderea adulților care citeau Biblia săptămânal era de 34%.

De ce nu se îndeletnesc mai mulți oameni cu Scriptura? Există probabil o serie de factori care contribuie la scăderea interesului pentru Scriptură, dar, personal, cred că motivul principal este lipsa uceniciei deliberate în anii de formare.

Majoritatea învățătorilor de studiu biblic pentru copii se străduiesc să prezinte Biblia în moduri cât mai amuzante și memorabile. Totuși, dacă nu-i învățăm pe copii să interacționeze cu Cuvântul lui Dumnezeu, sunt șanse mari ca ei să nu pună preț pe Scriptură mai târziu.

Un adult care se îndeletnicește cu Scriptura este de regulă cel care a fost instruit de mic să se îndeletnicească cu ea. Învățătorii de Școală duminicală sau conducătorii grupelor de copii au ocazia să insufle dragoste pentru Cuvântul lui Dumnezeu în inima tinerei generații. Și cum pot face lucrul acesta? Punându-le inima, mintea și mâinile la treabă.

Inima

Profetul Ieremia spune: „Când am găsit cuvintele Tale, le-am mâncat. Cuvintele Tale au fost bucuria și plăcerea inimii mele, căci Numele Tău este chemat peste mine, Doamne, Dumnezeul Oștirilor” (Ieremia 15:16).

Putem implica inimile copiilor în procesul de învățare, dezvoltându-le capacitatea de a asculta și medita. Psalmul 46:10 spune astfel: „Opriti-vă și recunoașteți că Eu sunt

Dumnezeu.” Dumnezeu a creat inimile oamenilor în așa fel încât să-L cunoască prin Duhul și Cuvântul Lui.

Nu ezita să inițiezi momente de liniște în timpul studiului, amintindu-le copiilor să asculte cu inima ce vrea Dumnezeu să le spună. Sigur că ei nu se vor comporta ca niște adulți în miniatură când le vei expune Scriptura, dar sunt capabili să răspundă la momentele care n-au nicio legătură cu distracția.

Stabilește un timp în care copiii să mediteze la Scriptură.

Dacă nu-i învățăm pe copii să interacționeze cu Cuvântul lui Dumnezeu, sunt șanse mari ca ei să nu pună preț pe Scriptură mai târziu.

Fă apel la limbajul introspectiv – precum ascultă, meditează, stai – pentru a descrie acest timp de părtășie. Pune-i pe copii să memoreze versete din Scriptură și să le repete, fără să-și facă griji în privința aplicării imediate. Lasă-l pe Duhul Sfânt să-și manifeste prezența și să le vorbească. Copiii își pot deschide inimile față de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă nu-l înțeleg pe deplin.

Psalmul 119 spune: „Îmi găsesc plăcerea în hotărârile Tale; nu voi uita Cuvântul Tău. ... Am moștenit învățăturile Tale pe vecie, pentru că ele sunt bucuria inimii mele” (v. 16, 111). În calitate de învățători la grupele de copii, privilegiul de a-i ajuta pe copii să găsească plăcere în Cuvântul lui Dumnezeu ne revine nouă. Și când găsim plăcere în ea, îndeletnicirea cu Scriptura devine o bucurie, nu o corvoadă.

Mintea

Învățarea pe dinafară a oamenilor, locurilor și a ideilor grozave este doar începutul. Copiii au nevoie de ocazii de a aplica ce au învățat, de a gândi singuri și de a asculta de glasul Duhului Sfânt.

Pune întrebări care să încurajeze gândirea critică. Roagă copiii să pună întrebări despre lecție. Ajută-i să identifice teme din Scriptură și să facă legătura între temele discutate de la o săptămână la alta. Copiii nu vor înțelege toate nuanțele, dar vor crește în înțelepciune.

Desigur că nu-i putem arunca pe copii în hățșuri intelectuale fără să-i echipăm cu instrumentele necesare pentru a le înfrunta. Ajută-i să câștige încredere în folosirea acestor instrumente de unii singuri.

Pentru asta, este nevoie de o schimbare de paradigmă. În loc să-i învățăm doar realități din Scriptură, obiectivul nostru ar trebui să fie promovarea îndeletnicirii cu Scriptura o viață întreagă. Iată cinci modalități de a-i echipa pe copii în sensul acesta:

1. *Așază-le Biblia în mână.* Expune-i în permanență pe copii, de la o vârstă fragedă – chiar dacă nu știu să citească – la Scriptură în format tipărit. Încurajează-i să țină Biblia în mână și să o cerceteze. Dă-le timp să o răsfoiască, să se uite la ilustrații și să citească din ea, chiar și cu poticneli.

2. *Fă textul accesibil pentru ei.* Când este vorba despre citit, copiii se încadrează într-un spectru foarte larg. Există

traduceri ale Bibliei chiar și pentru nivel de clasa a treia, cum ar fi NIRV, de pildă. Există, de asemenea, o grămadă de cărți cu întâmplări din Biblie pentru toate vârstele, chiar și pentru cei mai mici. Ajută-i pe copiii care au început să buchisească, dar și pe cei care nu știu încă să citească, citindu-le cu glas tare întâmplări din Biblie. Întrebuințează elemente vizuale cum ar fi cărțile cu ilustrații, posterele, decupajele, personajele simbolice și instantaneele.

3. *Asigură-le o structură.* Dă-le copiilor un plan de citire a Bibliei. Fie că le impui să citească un verset în fiecare zi sau o carte întreagă din Biblie, structura îi ajută să citească mai ușor, oferindu-le în același timp un sentiment de împlinire.

În loc să-i învățăm doar realități din Scriptură, obiectivul nostru ar trebui să fie promovarea îndeletnicirii cu Scriptura o viață întreagă.

4. *Clădește pas cu pas.* Dă-le de citit copiilor pasaje scurte din Scriptură în mod independent. Încurajează-i ca, în timp, să citească pasaje mai lungi.

5. *Deprinde-i cu cărțile Bibliei.* Împarte copiii în perechi sau în echipe și organizează concursuri de căutare a unor capitole sau versete din Scriptură. Roagă voluntarii să îi ajute acolo unde este necesar. Acest exercițiu respectabil este un mod amuzant de a-i ajuta pe copii să navigheze prin Scriptură.

Mâinile

În cele din urmă, încurajează copiii să aplice lecțiile biblice în viața de zi cu zi prin slujirea lui Dumnezeu și a semenilor. Vorbește-le despre învățăturile Bibliei privind lucrarea

Împărăției. Apoi dă-le ocazia să-și folosească darurile. De pildă, copiii se pot oferi să conducă cântările de laudă, să se roage, să servească aperitivele și să întâmpine vizitatorii.

În afara bisericii, îi putem îndemna pe copii să împlinească Scriptura mărturisindu-L pe Isus prietenilor lor, cinstindu-și părinții, manifestând bunătate și iertare, fiindcă, așa cum i-a spus Pavel lui Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos să învețe, să mustre, să corecteze, să disciplineze în ce privește dreptatea” (2 Timotei 3:16).

Bineînțeles că până la urmă cel care dă relevanță Scripturii nu este învățătorul de la Școala duminicală sau de la grupele de studiu, ci Duhul Sfânt, care dă viață Cuvântului lui Dumnezeu și trezește inima și mintea credincioșilor, călăuzindu-i în tot adevărul când vine vorba despre aplicarea acestuia în viața de zi cu zi (Ioan 16:13; Evrei 4:12).

Nu strică să-i înveți Scriptura pe copii oferindu-le un cadru amuzant, plin de viață și potrivit vârstei. În toate acestea, însă, nu pierde din vedere că a face din ei ucenici pe viață care se îndeletnicesc cu Scriptura și trăiesc sub călăuzirea Duhului este o prioritate.

Sporirea dragostei copiilor pentru Scriptură schimbă nu doar statisticile. Schimbă lumea.

Katie Maciel este directoare a Kids First Ministries în biserică Joilet First Assembly, din Joliet, Illinois.

CERCURI DE RUGĂCIUNE ÎN JURUL COPIILOR

» MARK BATTERSON

Mark Batterson ne oferă un amestec perfect de sfaturi biblice și deopotrivă practice, care vor revoluționa relația cu copiii tăi. Pe măsură ce vei descoperi un mod cu totul nou de a te ruga, vei vedea că rugăciunea este arma ta secretă. Batterson vorbește despre cinci cercuri de rugăciune care să te ajute nu doar să te rogi pentru copiii tăi, ci și să te rogi pentru ei neîncetat.

Batterson te va învăța cum să creezi liste de rugăciune unice familiei tale, cum să revendici promisiuni insuflate de Dumnezeu pentru copiii tăi, cum să îți transformi familia într-un cerc de rugăciune și cum să descoperi temele de viață pentru copilul tău. Și nu îți spune doar cum, ci și de ce să faci toate acestea.

În cuvintele lui Batterson: „Îmi dau seama că nu toți am avut parte de moștenirea rugăciunii, cum am avut eu, dar poți lăsa tu o moștenire pentru generațiile viitoare. Rugăciunile tale vor modela destinul familiei tale generații la rândul.”

93 p. • 13.5 x 20.5 cm

Cea mai mare provocare în slujire

Cum impresionăm o generație pentru care religia este facultativă?

de JOSH WELBORN

Am slujit în cadrul tineretului întreaga-mi viață de adult. În perioada aceea, ascensiunea „nereligioșilor” – cei care nu se identifică cu nicio religie – era în plină floare.

Organizația Gallup a început să facă sondaje în rândul americanilor cu privire la apartenența religioasă încă din 1948. În 1993, pe vremea când eu am terminat liceul, 82% dintre americani s-au declarat creștini, în timp ce doar 6% s-au declarat nereligioși. În 2021 însă, numărul creștinilor a scăzut, reprezentând 67% din rândul populației, pe când numărul celor fără religie se triplase, crescând cu 21 de procente.

Probabil că procentele Gallup sunt prea moderate. Potrivit studiului realizat de Pew Research Center, cei fără religie care reprezentau 16% din populație în 2007, au ajuns

să reprezinte 29% din populație în 2021, din care 32% sunt adolescenți cu vârste cuprinse între 13 și 17 ani.

Dacă ascensiunea nereligioșilor este cel mai mare trend religios din vremea noastră, cea mai mare provocare pentru noi ar fi să-i impresionăm și să-i păstrăm în biserică pe tinerii pentru care religia are tot mai mult un caracter facultativ.

În cei 25 de ani de experiență în lucrarea cu tinerii, în diverse roluri, am constatat că lucrările destinate lor, sănătoase din perspectivă spirituală și eficiente din perspectivă misionară, au în comun patru lucruri esențiale:

1. Comunitatea.

Înainte de orice, lucrarea cu tinerii pune preț pe comunitate. Asta înseamnă să le oferi tinerilor sentimentul că aparțin și că sunt importanți. Înseamnă să descoperi și să dezvolți lucrători care sunt înțelegători cu tinerii și vor să cultive relații cu ei.

Deviza de „comunitate căreia îi pasă” trebuie să treacă dincolo de cuvinte care redau misiunea, viziunea și valorile lucrării cu tinerii. Trebuie să devină parte integrantă din cultura organizațională a lucrării, ceva ce practicăm în fiecare zi.

Isus a zis: „Să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu! Nimeni nu are o dragoste mai mare decât aceasta, și anume să-și dea cineva viața pentru prietenii lui” (Ioan 15:12-13). Potrivit cuvintelor lui Isus, dragostea pornește de la noi spre ei.

De prea multe ori însă, în calitate de lucrători cu tinerii, pretindem ca dragostea să pornească de la ei. Vrem ca tinerii să ne iubească. Vrem ca ei să creadă că suntem tineri, grozavi și talentați. Și dacă cred așa, sigur se vor integra în grupul nostru de tineri.

Potrivit unui studiu realizat de Springtide Research Institute, doar unu din zece adolescenți au primit vești de la liderul lor de tineret în timpul pandemiei – o perioadă deosebit de stresantă pentru mulți tineri.

Aceste statistici reflectă ce se întâmplă când dragostea nu este orientată în direcția corectă. Eșuăm în a-i sluji pe tinerii aflați în nevoie. Oare nu din cauza asta mulți tineri nu mai aparțin de nicio religie?

Dacă ascensiunea nereligioșilor este cel mai mare trend religios din vremea noastră, cea mai mare provocare pentru noi ar fi să-i impresionăm și să-i păstrăm în biserică pe tinerii pentru care religia are tot mai mult un caracter facultativ.

Datoria noastră este să-i iubim pe tineri cu timpul și atenția noastră și cu doza potrivită de afecțiune. Lucrul acesta presupune să înțelegem cultura lor și să fim îndurători cu ei în periplul lor spiritual. Și făcând astfel, ei își vor găsi căminul în lucrarea pe care o facem. Vor începe să iubească, să le pese unii de alții și să se ierte unii pe alții. Cine n-ar vrea să facă parte dintr-o asemenea comunitate?

2. Ucenicia.

O lucrare sănătoasă din perspectivă spirituală și eficientă din perspectivă misionară îi ucenicizează pe tineri așa cum trebuie.

Isus a zis: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:19-20). Identitatea este o problemă grozavă pentru tineri. Într-o cultură seculară, rasa, genul, orientarea sexuală și statutul socio-economic ocupă adesea un loc de cinste în identitatea unui copil. Domnul vrea ca noi toți să ne găsim identitatea în El.

Colega mea, Elly Marroquin conduce departamentul de ucenicie al Adunărilor lui Dumnezeu pe plan național. De curând, împreună cu echipa ei au dezvoltat un material intitulat „Cele șapte laturi ale unui ucenic plin de Duhul

Sfânt.” Aceste laturi descriu cum arată un ucenic de-o viață a lui Isus. Printre ele se numără îndeletnicirea cu Scriptura, cunoașterea Duhului Sfânt, implicare în misiune, părtășie personală cu Dumnezeu, plăcere în închinare înaintea lui Dumnezeu, slujire plină de compasiune și un stil de viață darnic.

Aceste laturi nu descriu metode, ci rezultate. În ce măsură produce lucrarea ta aceste rezultate în viața spirituală a tinerilor? Întreb asta deoarece deconstructivismul a devenit un curent la modă al cărui obiectiv este să pună la îndoială tot ce ai învățat despre creștinism. Cei care se îndoiesc de creștinism cel mai probabil îl vor părăsi cu totul. Alții vor lua calea teologiei liberale.

Nu-i de mirare că deconstructivismul îi îngrijorează atât pe părinți, cât și pe slujitorii implicați în lucrarea cu tinerii.

Câteodată mă întreb și eu dacă tinerii nu cumva deconstruiesc religia culturală mai mult decât creștinismul biblic. Prietenul meu Gary Garcia a spus la un moment dat: „Am observat de multe ori că cei care-și deconstruiesc credința sunt cei care nu și-au construit niciodată o temelie în primul rând.”

Lucrarea de tineret ar trebui să-i ajute pe tineri să pună bazele solide ale uceniciei pe viață și identității lor în Isus Cristos.

3. Misiunea.

Lucrarea cu tinerii trebuie să fie o misiune îndeplinită cum trebuie.

În Ioan 4:31-35 este consemnat un dialog interesant între Isus și ucenicii Săi. După o zi lungă de slujire, Isus s-a așezat la fântâna orașului, în timp ce ucenicii s-au dus să cumpere de-ale gurii.

La întoarcerea lor, ucenicii L-au rugat pe Isus să mănânce. Dar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare despre care voi nu știți.» Drept urmare, ucenicii și-au zis unii altora: «Nu cumva I-a adus cineva de mâncare?» Isus le-a zis: «Mâncarea mea este să fac voia Celui Ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.»

Isus se referea la lucrarea de evanghelizare și la manifestarea dragostei lui Dumnezeu față de oamenii care nu auziseră niciodată Evanghelia.

În Scriptură, evanghelizarea și ucenicia sunt strâns legate între ele. Periplul uceniciei noastre începe când răspundem la mesajul Evangheliei. Pe măsură ce ne maturizăm spiritual, împărtășim Evanghelia și altora. Acesta este scopul nostru misionar.

Lucrătorii sănătoși spiritual și eficienți în misiune înțeleg lucrul acesta. Ei recunosc că biserica nu și-a făcut treaba dacă a creat comunitate și ucenici doar din rândul celor crescuți în biserică. Biserica trebuie să iasă dintre zidurile sale.

Întotdeauna mi-a plăcut să caut idei creative de a-i aborda pe cei nemântuiți, pe tinerii care n-au fost niciodată la biserică ori care s-au lăsat de biserică. Lucrarea cu tinerii este cea mai inovatoare și amuzantă metodă de a-i aborda.

Scopul principal al lucrării este să recruteze tineri care să se implice în misiunea de evanghelizare. Această misiune îi ajută să se dezvolte spiritual. Prin urmare, asigură-te că

tinerii înțeleg care sunt nevoile spirituale ale comunității lor. Roagă-i să caute, prin rugăciune, metode creative de a-i aborda pe cei din generația lor. Ajută-i să vadă în campus, în vecini, în echipele de sport, în locul de muncă și chiar și în căminul lor un câmp de misiune.

Biserica trebuie să iasă dintre zidurile sale.

Apoi lărgiște-le orizontul. Povara celor pierduți trebuie să depășească sfera școlii, orașului sau țării lor. Informează-i pe tineri despre câmpul de misiune global. Oferă-le șansa să lucreze pe termen scurt într-o misiune interculturală.

4. Familia.

Un alt lucru pe care îl fac misiunile sănătoase și eficiente din punct de vedere spiritual este să-și implice familia. Biserica și familia trebuie să coopereze în formarea spirituală a tinerilor. Isus a poruncit bisericii „să facă ucenici”. Pavel le-a spus părinților să-i crească pe copii „în disciplina și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4).

Implicarea familiei are două avantaje. În primul rând, creează o punte astfel încât tinerii să poată dezvolta un caracter ce dovedește consecvență atât la biserică cât și acasă. Membrii familiei sunt aliați redutabili în periplul uceniciei.

În al doilea rând, membrii familiei îți pot oferi feedback în privința eficienței lucrării tale. În ce mod afectează programul lucrării de tineret dinamica familiei? Ce nevoi resimțite are familia? Care este nivelul maturității spirituale a părinților sau a tutorilor? Cum ai putea să-i ajuți?

Concluzie:

Un tovarăș de misiune mi-a spus nu demult: „Nu știu dacă tinerii de azi sunt mai necredincioși decât cei din generațiile trecute, însă știu că n-au nicio rețineră în a spune și a recunoaște lucruri despre care cei din generațiile trecute nici nu pomeneau.”

Poate că are dreptate, însă statisticile pe care le-am enumerat mai sus par să arate o pierdere a credinței la nivel general. Oricum ar fi, noi avem o lucrare de făcut. Tinerii caută comunitate, identitate și scop. Și sunt în stare să răstoarne lucrurile ca să le găsească.

Avem noi suficientă credibilitate în ochii lor pentru a-i ajuta în procesul de restaurare a lucrurilor?

Josh Wellborn este directorul lucrării cu tinerii la nivel național în cadrul Adunărilor lui Dumnezeu.

ISUS MĂ IUBEȘTE » JOHN S. DICKERSON

Dacă cineva te-ar întreba

„CE TREBUIE SĂ CRED PENTRU A FI CREȘTIN?”, ce i-ai răspunde?

Într-o vreme când adevărul este la îndemâna oricui, un jurnalist devenit pastor vrea să te ajute să înțelegi ceea ce crezi și de ce. Cum face el asta? Folosind versurile simple ale unui îndrăgit cântec pentru copii:

„Isus, știu, mă iubește, Biblia așa-mi spune”.

În această carte captivantă, autorul de bestsellere John S. Dickerson explică într-un mod clar și fidel credințele creștine esențiale și folosește exemple adecvate pentru a ilustra de ce contează atât de mult aceste credințe. Fie că ești doar un începător pe calea credinței sau dorești un mod simplu de a înțelege și a vorbi despre convingerile tale, această carte, scrisă într-un stil accesibil, poate fi ghidul tău către adevărurile neschimbate ale credinței creștine.

254 p. • 14.5 x 20.5 cm

Rugăciunea

Punctul central al slujbelor divine

de AL TOLEDO

Leslie a început să frecventeze biserica noastră pe când avea doar câțiva anișori. Astăzi este una dintre cele mai credincioase lucrătoare din biserică. În calitate de pastor al ei, îmi place nespus să văd râvna cu care Leslie se apropie de Dumnezeu, mai ales în rugăciune.

Se împlinesc mai bine de douăzeci de ani de când am plantat biserica împreună cu soția mea, Chrissy, și încă de

la înființare am pus accentul pe întâlnirile săptămânale de rugăciune. Astăzi ne adunăm cu sutele la orele de rugăciune.

La început, la rugăciune participau doar câțiva membri, mânați de un singur scop: să cheme numele Domnului. Rareori se întâmpla ca Leslie să lipsească de la aceste strângeri.

Membrii bisericii noastre provin din medii foarte diferite. Leslie este o tânără necăsătorită și înstărită, cu o carieră promițătoare. La orele de rugăciune și la slujbele divine, Leslie se roagă cu stăruință pentru frați și surori, fără să țină cont de contextul din care provin, și strigă la Dumnezeu pentru ei, rugându-L să intervină în situațiile lor.

Cu ani în urmă, Leslie mi-a spus:

– Niciodată nu m-aș fi intersectat cu frații și surorile din biserica noastră, darămite să am asemenea legături strânse cu ei, dacă n-ar fi fost întâlnirile în care ne rugăm împreună.

Experiența lui Leslie n-ar trebui să fie unicat. Rugăciunea este una dintre lucrurile pe care ar trebui să le aibă în comun

toți copiii lui Dumnezeu care se adună laolaltă (Marcu 11:17).

Tatăl nostru cere să dorească ca Biserica Lui să reproducă oameni ai rugăciunii. Asta înseamnă că trebuie să-i învățăm dinadins pe oameni să se roage.

Deși mulți credincioși percep rugăciunea ca fiind o altă lucrare în sânul bisericii, eu cred că rugăciunea ar trebui să impregneze tot ceea ce facem. Cum ar fi dacă toți credincioșii din biserică ar fi înclinați spre rugăciune? Cum ar fi dacă fiecare lucrare din biserică ar pune rugăciunea pe primul loc?

Oricât impact au avut întâlnirile de rugăciune și chemările la mântuire pentru Leslie, expunerea ei la o cultură a rugăciunii la nivel de biserică a lăsat cea mai mare amprentă asupra ei.

Rugăciunea este ceva de care te molipsești mai degrabă decât ceva ce înveți. La baza rugăciunii stă dorința de a-L căuta pe Dumnezeu ori de câte ori ne adunăm la rugăciune.

Pune rugăciunea la loc de cinste

**Dacă nu putem
întrerupe
o slujbă
pentru a ne ruga
și a căuta
fața Domnului
înseamnă
că am ratat
esențialul.**

Cu cât vei vorbi mai mult despre rugăciune, cu atât oamenii vor râvni mai mult să se roage. Pune accent pe rugăciune în predicile tale și prin alte mijloace de comunicare, și vei vedea cum ies la iveală credincioșii care tânjesc să se roage.

Promovarea rugăciunii la slujbele de închinare promovează rugăciunea în viața personală. Dacă credincioșii simt că rugăciunea este o prioritate, ei se vor ruga. Datoria noastră ca pastori este să ne dăm pe noi înșine pildă în orice disciplină spirituală, inclusiv în rugăciune.

Poți să te dai pildă în rugăciune chiar și oprindu-te din predică ca să te rogi pentru partea aplicativă a mesajului. Un astfel de moment poate să influențeze profund cultura bisericii și să creeze o nouă mentalitate care pune accent pe rugăciune la nivel de biserică.

Fă-ți timp la fiecare slujbă să te oprești și să chemi adunarea la rugăciune – pentru comunitatea voastră, pentru guvern, pentru tinerii bisericii, pentru evenimentul pe care-l organizați sau pentru alte lucruri. Lucrul acesta îi va ajuta pe credincioși să cultive obiceiul de a se ruga.

Rugăciunea este o unealtă eficientă în cadrul oricărei întruniri. Ea îi apropie pe credincioși de Dumnezeu și unii de alții. Dacă nu putem întrerupe o slujbă pentru a ne ruga și a căuta fața Domnului înseamnă că am ratat esențialul.

Sărbătorește rugăciunea

Când Dumnezeu îți răspunde la rugăciune, asigură-te că mărturisești lucrul acesta, așa cum a făcut David: „Acest sărac a strigat, iar Domnul l-a auzit” (Ps. 34:6).

A vă ruga împreună ca adunare este un lucru minunat, dar la fel de important este să vă faceți timp și să sărbătoriți ce a făcut Dumnezeu. Psalmistul în Psalmul 34:3-4 spune: „Preamăriți-L pe Domnul împreună cu mine! Să înălțăm cu toții Numele Lui! Eu L-am căutat pe Domnul, și El mi-a răspuns; m-a scăpat de toate temerile mele.”

A mărturisi despre rugăciunile ascultate este un mod de a înălța Numele lui Dumnezeu în adunare. În consecință, se cuvine să alocăm timp pentru mărturii de felul acesta în cadrul slujbelor divine.

La timpul de rugăciune sau în timpul slujbelor divine se întâmplă de nenumărate ori să aduc la cunoștința adunării situații grele pentru care să ne rugăm, ca mai apoi să vedem răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile noastre – deseori în moduri miraculoase. Împărtășirea acestor mărturii întărește credința fraților și Îl proslăvește pe Dumnezeu. De altfel, cum am putea păstra doar pentru noi modul minunat în care ne-a răspuns Dumnezeu?

A ne lăuda cu ce a făcut Domnul îi va inspira pe oameni să se roage cu mai multă nădejde și să-L slăvească cu mai mult entuziasm. Închinarea în comun va fi mai înflăcărată.

Impulsionează rugăciunea

În calitate de pastor, ador zilele de duminică, mai cu seamă momentele premergătoare slujbelor divine, când mă plimb prin adunare și văd echipele de slujire adunate laolaltă rugându-se pentru ca Dumnezeu să-i folosească spre slava Lui și să binecuvânteze slujba cu prezența și puterea Sa.

Echipele de slujire ar trebui să se considere înainte de orice echipe de rugăciune. O asemenea perspectivă le schimbă

atitudinea față de slujire. Influențează tot ce se întâmplă – de la întâmpinarea credincioșilor în parcare până la pasiunea celor care Îl laudă pe Dumnezeu.

Ori de câte ori ne rugăm înaintea Domnului cu stăruință, de fapt Îi cerem să lucreze în noi și prin noi.

Isus a zis: „Căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Ori de câte ori ne rugăm înaintea Domnului cu stăruință, de fapt Îi cerem să lucreze în noi și prin noi. Rugăciunea pune accentul pe Dumnezeu și-i ajută pe credincioși să-și vadă potențialul pe care îl au în Cristos.

Orice credincios poate și ar trebui să se roage. Roagă angajații bisericii, precum și slujitorii neordinați să vină în față și să se roage pentru cei care răspund chemării la mântuire în urma predicii. Lucrarea acesta nu le este rezervată doar pastorilor și prezbiterilor. În Psalmul 32:6 spune că „fiecare credincios să Ți se roage.”

Unii credincioși cred că rugăciunea este o lucrare făcută în particular. Potrivit Scripturii, însă, rugăciunea este parte vitală din închinarea în comun. În 1 Timotei, Pavel își încheie sfaturile cu privire la închinare, zicând: „Vă îndemn,

deci, înainte de toate, să înălțați rugăciuni, mijlociri, cereri și mulțumiri pentru toți oamenii” (2:1). Iacov îi îndeamnă pe cititorii săi: „Mărturișiți-vă păcatele unii altora și rugăți-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea celui drept” (5:16).

A-i îndemna pe credincioși să se roage le amintește acestora că scopul zilei nu este să audă o predică bună, ci să caute fața lui Dumnezeu ca răspuns la Cuvântul Lui.

Dacă ne dedicăm disciplinei rugăciunii când ne adunăm împreună la închinare, vom găsi un limbaj comun și vom deveni mai fluenți în rugăciune.

Când biserica se roagă, Împărăția lui Dumnezeu înaintea, iar planurile celui rău sunt zădărnice.

Pune rugăciunea la loc de cinste în cadrul slujbelor divine și vei vedea cum lucrează Dumnezeu în adunare și în comunitate.

Al Toledo este pastorul principal al Chicago Tabernacle (Adunările lui Dumnezeu) din Chicago.

25 DE MINCIUNI PE CARE CEI DE PESTE 20 DE ANI NU TREBUIE SA LE MAI CREADA

» PAUL ANGONE

La douăzeci de ani îți stabilești cursul vieții. Este palpitant, dar în același timp înfricoșător. Criza din primul sfert de viață e reală! Nu ai vrea să te uiți în urmă peste câțiva ani și să realizezi că ai ajuns undeva unde nu intenționai de fapt.

Cum rezști minciunilor, jumătăților de adevăr și presupunerilor care te asaltează încontinuu din articole, postări pe rețelele sociale și din partea prietenilor bine intenționați și a familiei? Cum găsești ceva real, ceva adevărat, ceva ce are scop și sens? Cum îți gestionezi anii decisivi din viața ta?

Amuzantă, vulnerabilă și la subiect, această carte bazată pe diferite istorisiri expune minciunile care îți pot distrage atenția de la fericirea adevărată și de la impactul viitor, apoi îți arată cum să înlocuiești acele minciuni cu adevărul – că poți trăi o viață cu un scop, poți câștiga un salariu bun, poți lăsa o moștenire în urma ta și poți să te și distrezi făcând toate aceste lucruri.

202 p. • 14 x 20.5 cm

Prezența rodului Duhului în conducere

de STEPHEN BLANDINO

Deși în cadrul grupurilor de ucenicie se pune adesea accentul pe rodul Duhului, uităm atât de ușor că această învățătură se aplică și celor aflați în poziții de conducere.

Cultura noastră tinde să asocieze poziția de conducător cu implicarea peste măsură, îndrăzneala, agresivitatea și asertivitatea. Când se gândesc la conducători, de regulă primele cuvinte care le vin oamenilor în minte nu sunt tocmai „dragostea”, „bucuria” și „răbdarea”.

Unii chiar cred că trăsăturile de caracter precum bunătatea, bunăvoința, credințioșia și blândețea sunt semne de slăbiciune la un conducător. Totuși, Scriptura ne învață cu totul altceva.

Conducătorii abia atunci încep să conducă la fel ca Isus – Care a fost cel mai mare conducător din câți au existat vreodată – când acceptă, cultivă și dovedesc rodul Duhului în viața lor.

Noul studiu se concentrează în jurul subiectului „tot mai asemănători cu Cristos”. Următoarele zece lecții analizează rodul Duhului din perspectiva poziției de conducere.

Însoțit de rodul Duhului în conducere. Conducătorii nu pot face mofturi când vine vorba de rodul Duhului. Și ei trebuie să cultive cele nouă roade ale Duhului prin părtașie regulată cu Duhul Sfânt.

Cum să conduci cu dragoste. Slujirea îi are în centru pe oameni. Potrivit autorului Jon Tyson, conducătorii trebuie să aleagă a iubi când ascultă, observă, apreciază, încurajează și răspund la nevoile altora.

Cum să conduci cu bucurie. Bucuria nu este un sentiment care atârână de împrejurările exterioare. Este o alegere pe care o facem când exersăm recunoștința, când cultivăm perspective sănătoase și când căutăm părtașia oamenilor pozitivi.

Cum să conduci cu pace. Acest tip de conducere este strâns legată de starea inimii și de atitudinea celui care conduce. Pacea o găsim în timpul nostru de părtașie cu Dumnezeu, care își lasă amprenta asupra caracterului nostru și ne împiedică să-i intimidăm pe oamenii pe care-i slujim.

Cum să conduci cu răbdare. Răbdarea poate intra în conflict cu dorința de progres. Cu toate acestea, răbdarea este vitală pentru maturizarea spirituală, îmbunătățirea relațiilor și acceptarea unei viziuni mai cuprinzătoare.

Cum să conduci cu bunătate. Conducătorii plini de bunătate sunt mai mult decât „de treabă”. Aceștia își manifestă bunătatea când se abțin să-i judece pe cei aflați în sfera lor de control și sunt plini de compasiune pentru cei din jur.

Cum să conduci cu generozitate. Generozitatea denotă atât bunăvoință, cât și onestitate. Cu alte cuvinte, când conducem cu generozitate, alegem să fim buni și să facem bine.

Cum să conduci cu credințioșie. Deseori noi punem credințioșia pe picior de egalitate cu susținerea. Totuși, credințioșia din perspectivă biblică are o semnificație mult mai profundă. A fi credințioși în conducere dovedește că Îi suntem loiali lui Dumnezeu, suntem ispravnici înțelepți ai resurselor Împărăției și suntem statornici în angajamentul nostru.

Cum să conduci cu blândețe. Această trăsătură de caracter poate părea mai degrabă o slăbiciune, însă ca să fii blând, trebuie să ai tărie de caracter. Blândețea presupune să ne supunem voința voii lui Dumnezeu și să fim smeriți înaintea Lui.

Cum să conduci cu stăpânire de sine. Capacitatea de a-ți controla poftele este esențială în conducere, mai ales dacă vrei să fii eficient. Fără stăpânire de sine, ne pripim în decizii, ne angajăm în activități nesănătoase și-i tratăm pe oameni cu lipsă de respect.

Pe măsură ce discuți și aplici aceste lecții în cadrul grupului tău de slujire, vei începe să semeni tot mai mult cu Cristos în poziția ta de conducere. Și probabil vei observa și o diferență îmbucurătoare în relațiile tale cu cei din grup.

Stephen Blandino este pastor principal al 7 City Church din Forth Worth, Texas și autor al câtorva cărți.